

وروستنی فصل

Ketabton.com

لنډې کيسې
لنډې کيسې

د کتاب خانگړتیاوې:

د ليکي نوم: وروستی فصل

ليکوال: گل رحمن رحمانی

مبايل: ۰۷۹۹۳۵۱۰۳۵

برېښنالیک: mohammadg67@yahoo.com

کمپوزگر: گ، رحمانی

په زاین: صادق الله صادق

خپرنډوی: گودر خپرنډویه ټولنه

چاپ شمېر: ۱۰۰۰

چاپ کال: ۱۳۸۹

انټرنیټ خپرونکی: اجمل اکبري

الله الرحمن الرحيم

دالۍ

د پښتو داستاني ادب دوو ستورو
استاد سعدالدين شپون او استاد اسدالله غضنفر ته!

رحماني

لیکچر

مخگنه	سرلیک	گڼه
	خپلې خیربالی	۱
	دولسمشراندیښنې	۲
	وه دتوروغروشیونکیه	۳
	مزدوري	۴
	وه شینوارې ماما	۵
	غوگو	۶
	سپین دیوالونه	۷
	د سیندناوې	۸
	دځنگل ماران	۹
	عبدل کاکا	۱۰
	بې وطنه	۱۱
	شهزاده	۱۲
	وروستی فصل	۱۳
	زنداني	۱۴
	کتیبه لیکونکی	۱۵
	د زخم نښه	۱۶
	په زندان کې زېږېدلی ماشوم	۱۷
	له وینې ترمینې	۱۸
	وړانگه اونکریزې	۱۹
	دهدیرې شپه	۲۰
	په وینولمدې تابلوگانې	۲۰
	په اوبنکولمدې تابلوگانې	۲۱
	وړانگه اونکریزې	۲۲
	دهدیرې شپه	۲۳
	د وروستي فصل یوڅو پانې...	۲۴

خپلې خبرې

درنولو ستونکو! زه نه غواړم په خبرو کې خبرې راوباسم او په کیسو کې کیسې جوړې کړم هغه څه چې تاسې یې لولی دنوم په له اړخه وروستی فصل دی خو په کې راغلي لنډې کیسې زمالومړۍ هغه دي ددغه کیسو سوژې مې په کلي کې چې دلېسې زده کوونکې وم پیدا کړې وې او د ځینو د لیکلونا کامه هڅه مې هم کړې وه خو کله چې پوهنتون ته راغلم نو د کیسې له لوستلو وروسته مې ولیکلې او تاسې ته یې وړاندې کوم زه دانه وایم چې په ټول پوره کیسې مې لیکلې خو لږترلږه د داستاني ادب دیوه مینه وال دډالۍ په توګه یې قبولې کړئ او بیامشورې راکړئ چې تردې ښې کیسې ولیکم.

د احم بایدو وایم چې دغه شل کیسې مې دراډیو اونټه له لارې تر اورېدونکو او لوستونکو هم رسولې دي او اوس خوشحاله یم چې په کتابې ښه یې هم دررسوم. په تلو تلو کې د ګودر خپرونډیې ټولنې له درانه مشراو ملګري عزت الله ځواب دخپل ګران ملګري قاري صیب قدرت الله تائب نه چې دوروپه خپرراته ګران دی مننه کوم چې زما دغه کتاب هم زما دنوور کتابونو په څېر تاسې ته درسوي او تل یې لیکلو ته هڅولی یم، له زلمي کمپوزراو کشر لیکوال صادق الله صادق نه مننه چې ددې کتاب کمپوټري چارې او پوښتی یې په خپلو هنرمندو ګوتو جوړه کړه له درانه مجیب الرحمن احساس نه چې دغه کیسې یې یو ځل بیا ولوستې او څه یې ورباندې ولیکل له تاسې درنومنه چې زما دوروستي فصل پانې اوړوی.

گل رحمن رحمانی

جلال اباد، د صفاراډیو دخپرو مدیریت

۱۳۸۸ د کب اوومه

ولسمشر یوه نوې غورېدلې گل غوتۍ راو نیوه مخ یې د ځان خواته راتا وکړ او له دې سره غوتۍ ماته شوه ولسمشر غوتۍ لاندې وغورځوله او یو ځل بیا له ځان سره په خبر وشو. او هو... اوس غوتۍ هم د توتکیو په څېر له ماخفه دي مخ رانه اړوي ما اخر څه کړي!

د کړکۍ پرده یې کش کړه هواته یې وکتل په هوا کې توتکی په دایروي کړيو کې داسمان په لوري پورته کېدلې خپله څنگل یې د کړکۍ په څنډه کېښوده یو ځل بیا د فکر و نو په سیند لا هو شو د خپل پلار هغه کیسې وریادې شوې چې په ماشومتوب کې یې د دغه ما نۍ په اړه ده ته په نقلونو کې کړې وې په خیا لونیو کې ډېر وړاندې لار و وریاد شول چې په ماشومتوب کې یوه ورځ له خپل پلار سره دنوي کال په جشن کې دې ما نۍ ته راغلی وو هغه وخت دغه ما نۍ ټوله توتکیو او دنور ورنګارنګ مرغانو شور ماشوپه سرا خیسټې وه هرڅه په ناپایه خوښۍ کې ډوب وو د پیا چاپه مخ هم د خوښیو څپې خورې وې دده پلار چې د پیا چا نږدې ملګری وو دی پیا چا ته وروست ده د پیا چا لاسونه ښکل کړل د پیا چا لاسونه له خوښۍ دومره گرم وو چې شونډې یې ورباندې ګرمې شوې پیا چا هم دی بې سارې ښکل کړ دده پلار پیا چا ته ددوی د باغچې له گلونو جوړه کړۍ غاړۍ وروا چوله هغه وخت ټوله ما نۍ دولس له مشرانو او ښاریانو ډکه وه له کلونه هم خلک راغلي وو، دی چې راته هېچا هم تالاشي نه کړد ما نۍ پیره دارانو هر چا ته د گلونو گڼې ورکولې وسلې یې په ځمکه اېښې وې او خلکو ته یې غاړې ورکولې اتنونه روان وو او د ما نۍ په مینځ کې په پیا چا د گلونو باران جوړ وو، هره خواد گلونو پسرلنۍ وږمې خپرې وې او د پسرلي لومړۍ ورځ لمانځل کېده تر غرمې پورې د پیا چا تخت او شاو خوا به د گلونو په گڼو کې پټه وه او سندرغاړو د خوښۍ سندرې ویلې ټولې سندرې د پسرلي او وطن په اړه وې خو خلکو په بار بار له سندرغاړو غوښتل چې د پیا چا په اړه سندرې ووايي ولسمشر چې په خیال کې تردې ځایه راوړسېده ټکا ن یې وخور لاندې یې وکتل.

د ښار نږدې برخې ورته ښکاره شوې په ټول ښار ما یو سوونکې فضا خپره وه هلته وړاندې د سړک په غاړه خو سوال ګرو ماشومانو لارویانو ته د سوال لاسونه نیولې وو یوه سپین ږیری خپل ماشوم زوی تر لاس نیولی وو او هر څوک به چې په مخه ورغلل د سوال لاس به یې ورته وراوړد کړ چا به ورته په لاس کې یوه سیکه وروا چوله او څوک به ورنه هسې تېر شول سپین ږیری هم داسې په سړک روان وو او ماشوم یې د لاسه نیولی وو یو ځای په پیاده رو کې لاره بلې غاړې ته ګرځېدلې وه بوډا ورتا وو شو خوپه دې وخت کې یو څرنگه فوځي موټر اښکاره شو بوډا یې د هارنډ له اواز و ډار شو په منډه له خپل ماشوم سره وړاندې ورغی خو موټر یې مخې ته رارسېدلی وو د ډزو اواز اوچت شو او بوډا له ماشوم سره د سړک وړاندې غاړې ته پرمخې ولوېد ه.

ولسمشر خپلې سترګې وموښلې ټکا ن یې وخور او بېرته شاته شو د کړکۍ سره پرده یې کش کړه سربې په دواړو لاسونو و نیوه چې له شانه چا وړاندې غږ کړي

جلالتماب! وخت پوره دی

په جلسه کې ټول ستا سې انتظار کوي

ولسمشر خپله قره قلې سمه کړه چپنه یې په اوږو پورته کړه او دیوې ډلې تر مخ د غونډو د تالار په خوا روان شو خو قدمونه یې یوهم په ځای نه لگېدل

۲۰۱۰ فبروري ۳ جلال اباد ښار

وه دتور و غرو شپونکيه!

د ژمي په يوه ساړه مازديگر مور پټول دکلي د جومات په برنډه پيتاوي ته ناست وو ورو او لويانو ټولوله ځانونو گرم پتوگان تاوو کړي وو او گرمې کورتې يې په تن وي لمردنور وور څوپه خلاف خوراتود وو خو غرونه او درې له واورو داسې ډکې وې چې يوازې کړې وې لارې او دوړاندې کړونډو ويالې اولبستي دنسامارانوپه څېرتورمالو مېدل د جومات په برنډه دکليوالو شورزو وېر تر نږدې کورونو بڼه رسیده له ټولوبامونو څر دودونه او چتېدل اولسه دود کـشـو شـنـي لوـخـوړې تاوېـدې دباغونو او کړونډوپه لغړو ونوکې دکارغانو اوازونه او چتېدل په برنډه ناست کليوال هر څوک په خپلوکې لگياوو چاقطار چادولس بچي کول وړاندې خوشپين ريرود څارويوپه ناروغۍ خبرې کولې خو کله چې به دملاصاحب دراتلو غېرشو ټول ناست کليوال به داسې غلي شول لکه دمرغانو په سيل چې بانڼه ورگډشي خودملاصاحب په ځای به چې بل څوک له جوماته راوتل بيا به هم هغه شور ماشور جوړ شو گلاب اکا بيا ددي هر څه نه بې پروا خپل فکرونه کول بڼې لاس يې په تندي دچترۍ په څېر نيولي وو او سترگې يې دمخامخ غره لور و ځنډوته نيولې وې چې سيليو يې له سره واوړې الوزولې اولمرته دهندارې په څېر ځلا دهرچاسترگوته رسېده يوازې لور کمرونه غرنې ونې اودبوټوسرونه له واورو راوتلي بڼکار بدل گلاب اکا هم بڼايي دنوروما لدارو کليوالوپه څېر دې ته خفه وو چې څه وخت به له غرونو او غونډيو واوړې والوزي اودهغه دورومېرو اووزورمه به دڅـر لـپـاړه ووزي گلاب اکا همداسې په فکرونوکې ډوب وو چې ناڅاپه يې په برنډه ناستو کسانو ته سترگې ورواړولې اوپه لور او ازيې وويل هاغه وگورئ!

هغه... ليونۍ لکه چې کوم نابلده دی... هلئ ټولو وازې خولې دگلاب اکا خواته په حيرانۍ وکتل هغه له ځايه اوچت شو اوگوته يې دا شاري په دود دمخامخ اوچت غره سرته ونيوه

هغه په واوروکې بند بنياد م درته يادوم دمخامخ غره په سريوانسان چې په سيوري کې دما شوم په څېر بڼکار بڼه په واوروکې ترگونډو پورې پټ وو او پرلپسې تنديکونه يې خوړل.

گلاب اکا يـو دوه قدمه وړاندې واخيستل او بيا په خبرو شـو هـلکـا نو کوم نابلده مسافر دی زمونږ کوم کليوال کله هم په دې وژونکې لاره نه راځي که يې پښه خطا شوه کندوته لوېرې او يا به هم سيندته او که دانه وي نو کوم برف کوچ ضرور پرې راځي دې اجل نيولي ته زمونږ اواز هم نه ورسېرې تاسې درې څلور کسه په منډه ورشي که مويچ کړ لوی ثواب به موگټلی وي هلئ بېره وکړئ څلور کسان چې لو يې موزې يې لرلې پتوگان له ځانه تاو کړل او په منډه دغره په لور روان شول.

دما بڼام له جمعې وروسته ټول کليوال په جومات کې دتې په سر راغونډ وو او هغه پنځلس کلن هلک ته يې کتل کوم چې بيخ کرخت کړی وو دخبروتوان يې نه درلود خوهرچاته يې حيران حيران کتل لکه چې کوم خوب گوري گلاب اکا پرلپسې چاپي کولو دگرموشيدو اوچايو غوړيو نه يې ورکول کليوال چې دناشنا هلک له خبرو کولو نا هيلي شول ټول خپلو کورونو ته ولاړل په ټول کلي کې ددغي نا شنا هلک دراتلو کيسه خوره شوه.

په جومات کې يواځې گلاب اکا او ملاصا حب له هغه سره پاتې وو په کلي کې د پخې شپې تيارې مخ په خورېدو وې چې د جومات گرمې هوا هلک له کرختوالي رابهرکړ او په خبرور اغي هغه خپل نوم اسلم ونيود د يوې غرنۍ سيمې او سېدونکې ووييل چې يوه اونې وړاندې يې مور مړه شوې ژوند يې په کور کې تريخ و د مور يوزوې و خود مور له مرگ وروسته يې پلار او ميرې مور د کور خوشي کولوته يې مجبور کړ.

اسلم چې په ننه او بد پو هېدلی و پلار يې شپني پرې پيل کړې وه د خپلې رمې ترڅنگ به يې دنورو خلکو مېرې اووزې هم په بيه ورته خړولې خو کله چې دهغه پلار خپله رمه خرڅه کړه او خور وځې پس د اسلم ناروغې مور دهغه د پلار تر وهلولاندې سا ه ورکړه نو د کوچني اسلم پاتې کېدل يې هم په کور کې بې ضرورته وبلل نو ځکه يې تېره شپه په سړوکې له کوره وشړلو

داد کلونو پخوا خبره ده او اوس دکلي په پخوا نيوکې سوکې راځي اسلم په دوو ورځو کې روغ رست شو ډېر ساده اونېک هلک و حتی دخپل کلي اوڅو غرونو پرته يې بل ځای هم نوو ليدلی هغه نور د تل لپاره زمونږ دکلي شو د ژمي په موسم کې به يې د جومات خادمي کوله او په نورو موسمونو کې به يې په پورې درو او غرونو کې دکلي رمه خړوله ډېر بېه له مينې اسلمی هم ورته ويل، په کلي کې کور په کور بلد و او چاهم ستر تري نه کولو گلاب اکا بيا هغه څوک و چې تر ټولو په اسلم زيات مهربان و د ژمي په موسمونو کې به چې کله کليوال د جومات په برنده راټول شول نو اسلم ته به يې کلونه وړاندې دهغه دراتلو کېسه کوله چې څه ډول يوه ورځ د پورې غره په څنډه دوی ليدلی وو.

هغه څوځلې خپل کلي ته هم لاړ خود هغه د پلار د کور څه پته نه وه د يوه خور په غاړه د دوی دکور يو نړيدلی دېوال ولاړ وو نور هرڅه سيلاب وړي وو، په کرونده او يا په غره کې به چې اسلم هر چاته په لاس ورغی نو خور به شپېلۍ اوسندرې به يې پرې غږولې کله به چې دکلي په پورې غرونو کې او يا دشنو خورونو په غاړه د اسلمي د شپېلۍ اواز اوچت شونو هر چا به ورته يوه شېبه غوږنيوه او دهغه توره لمر سپړلې څېره به يې په خيال کې وروگرځېده.

دکلي شپني چې هغه ته وسپارل شوه بيا نونه چادکو مې مېرې ياوزې دور کېدو خبرو او وړېد او نه هم کوم کرونده گرز مونږ دکلي له لويې رمې نه دکلي سپين رېروته شکايت وکړ.

اوس هغه پخوا نې اسلم نږدې دېرش کلن ځوان دی ډېر کم کسان به اسلمی په اسلم پېژني هغه اوس زمونږ دکلي شاوخوا نورو کلو کې هم په شپونکي مشهور دی.

دده له برکته په تېرو پنځلسو، شپاړسو کلنو کې دهر کليوال له پنځو شپږو مېرو بېسته رمه جوړه شوې چې اسلمی يې په يوه سر په غرونو او رغوونو کې خړوي گلاب اکا بل په زړه پورې کارداکړی چې هغه ته د ټولو کليوالو په مشوره په واده پسې گرځي ترڅو دده غوندې کومه بې نوا نجلۍ ورته په نوم کړي او کورې ودان کړي هغه وايي چې اسلمی په دوې حق لري چې دخپل بچي په څېر واده ورته وکړي.

دا وري په يوه ټکنده غرمه دکلي کروندگر د گلاب اکا دکروندو په څېره کې د ډوډۍ لپاره راغونډوو ټولو په لور غږ خبرې کولې او د ټوکو ټکا لو غږونه ان ترکلي رسېدل گلاب اکا د پورې غره په لور کتل او د ډوډۍ لپاره يې د اسلمي دراتلو انتظار کاوه خو په وړاندې غرونو کې دالوتکو پروازونه او ډز او ډوډۍ بې فکر خراب کړې وو کله به يې په کوم کليوال غږکړ

والکه ! پدې بمبارۍ کې خدای مکره اسلمي ته څه زيان ونه رسېږي خو هر چا به په خدا ځواب ورکړي

اکا شپونکې سړی دی خه اسامه خونه دی خه یې کوي په دې ورځ ترماز دیگره کروندو ته رانغی ما بنام تیاره په خور بدووه خو درمې او شپونکې خه درک نه وو څو کلیوال غره ته پسې ورغلل نږدې نیمه شپه یې دیوې ژورې کندی ترڅنگ د سپوږمۍ رڼا ته یو ټپي ټپي لمر سپزلی جسد پیدا کړ شاو خوا مېرو او ووزو شوراو زور جوړ کړی وو

۱۳/۱۲/۱۵
مزدوري

دجان محمد د کورنۍ ان له اوله زړه نه وو چې دی دې پوهنتون ووايي ځکه چې د هغوی په کورنۍ کې له ده پرته بل داسې څوک نه وو چې د کور کارونه دې ترسره کړي او تر ټولو مهمه دا وه چې هغوی ته روزي وگټي خو جان محمد دخپلو همزولو او ټولگيو الوسیالی نیولی وو او بیاله لیسې نه هم دویم نمره فارغ شو پلا رته یې وویل چې کشر ورورخان محمد یې دومره دی چې ستاسره ځمکه کاله کړی شي بس نونور یې دراگر څولو څوک نه وو دکا نکور له پایلو اعلانېدو وروسته څرگنده شوه چې د کابل پوهنتون دانشجویی پوهنځي ته دمحصلي نو په اصطلاح په جگوسترگوبریا لی شوی دی.

زده کړه یې دیو عالم اقتصادي ستونزو سره پیل کړه د کورنۍ یې دومره توان نه وو چې ده ته هغسې دلگښت پیسې ورکړي چې دیوه محصل لپاره لازمی وي هغه مجبور وو چې د جمعې په ورځ په څلورلارې ته ووځي او دمزدورۍ لپاره له چا سره لاړ شي دا نجینری پوهنځي دیوه محصل لپاره دا هم ډېره بده وي چې کمپیوټرونه لري خو جان محمد په څلورم ټولگي کې هم کمپیوټرنه درلود او دملگرو له کمپیوټرنه یې استفاده کوله داهرڅه له مجبوریتو نو سره یوځای تېرېدل دپنځم ټولگي په لومړي سمستر کې چې ټولې پایلې اعلان شوې نوا نجینر جان محمد په کې لومړی او وړانگه په کې دویم نمره وه وړانگې به بنایي پیسې او واسطې او یا هم بنایست درې واړه ددغه نمرې دکارولو لپاره کارولي وي خو دجان محمد په باب داسې کومې خبرې کول گټاه وه هغه هرڅه په خپل لیاقت ترلاسه کړي وو خوله وړانگې به دې چې دهغه په اړه وپوښتل نو په ټوکه به یې وپوښتل نو په ټوکه به یې زیاته کړه

دد هقان زوی او انجینري !
له خدای مې جار کړې یوه پیسه یې په جیب کې نشته اوبیا اول
نمره گي کوي په اوسنۍ زمانه کې یوازې عقل اولیاقت هم په دردنه خوري خونورو ټولگيو الوایا هم دورانگې
ملگرو چې دجان محمد لیاقت ورته معلوم وو ډېر ځله دهغه په غربت پټې اوبنکې تویولې

د پنجشنبې ورځ وه دجان محمد پام شو پیسې ورسره خلاصې شوې اودنوو چپټرونو لپاره یوه افغانۍ هم نه لري کله چې د جمعې ورځ شوه سهارو ختي بیا دنورو جمعو په څېر دڅلورلارې په خوا په خپل پټو کې نغښتی روان شو په څلورلارې کې گڼ مزدوران ولاړو هرچا دهغه کس په خواکتل چې دکوم مالدار گومان پرې کېده گټه گوڼه دومره زیاته وه چې دودرېدو ځای هم نه په کې کېده چې په لومړي سر کې ډېرو مزدورانو د انجینر جان محمد په خواکتل فکريې کاوه چې کوم مزدور یې په کار دی خو کله چې هغه په خپله ددوی په مخکې ودرېده ټولو سترگې ترې واړولې یوه سپین بېري خپل ملگري ته خوله جینگه کړه اوبیا یې په سترگو کې جان محمد ته اشاره وکړه

دې هم مزدوري کوي ...! کواړه یې دمزدورنه ده لکه چې غلو وهلی حیران ولاړوو په موټرونو کې خلک راتلل او مزدوران یې له ځان سره بېول خولس بجې به کېدې چې جان محمد لا همغسې ولاړوو یوه اوبله پښه یې تکیه کوله نور یې زړه تنگ شو څو قدمه وړاندې لاړ دسړک غاړې ته ودرېد څو دقیقې نه وې تېرې چې یوه توره

کورلاو در بده یوکس چې لوړه تنه او غټ وجود یې وو ورنه را کوز شو پلنه اوږده سپینه ریره یې وه شمله یې شاته اچولې وه اوله رنگه یې معلو مېده چې ښه آرام ژوند لري په جان محمد یې غږکړ
الکه مزدوري کوي؟

جان محمد وروړاندې شو
هو نوڅه د سیل لپاره ولاړیم
نور نو بې له دې چې څه ورته ووايي په موټر کې شاته سپور شو په لارو یې ورته وویل چې دکورد برنډې ډکول
غواړي دیوې ورځې کار دی
د جان محمد زړه ډاډه شو چې دومره سخت کار نه دی.

سړي په تلفون کې له چا سره خبرې کولې اولس شل دقیقې وروسته یې موټر د پاڅه سرک په سړیو بڼکلي کا
نکرېټي کورمخ ته ودرېده د موټر له هارنډ سره دروازه خلاصه شوه په انگرې کې له خو برنډ او سمنټي
برنډ او شنو سپینیزو پنجره نه تېر شول درنگارنگ گلونو بڼکلي وږمه خوره وه جان محمد د کوټو نقشو ته حیران
حیران کتل زړه یې ټینګ نه شو هغه کس ته یې مخ ورواړولو
صیب دانقشه دې له کومه کړې؟

سړی لږ غوصه شو ورته ویې کتل
وروره څه دانجینر غوندې پوښتنې کوي خپل کار کوه موږ دومره وخت نه لرو جان محمد یوڅه مایوسه شو
هسې ماو یل په ډېر کم مصرف او کمه ځمکه کې جوړه شوې د سړي شونډې و غوړېدې
دامې لورجانې اچولې اود هغې اېجاد دی

وړاندې یوه بله دروازه وه له دروازې نه وړاندې ننوتل د دريو څلورو کوټو مخکې بیا هم همغسې پنجرې لگېد لې
وې او ډول ډول گلونو د سهار هوا بڼکلي کړې وه د برنډې په یوه برخه پنجرې لگېد لې وې او یوه برخه یې ژورې
کندي ته ورته وه
سړي جان محمد ته وکتل

ځوانه! له هاغه خاورو او شگود برنډې دغه ژورځای په لاسي کړاچي ډک کړه اودغه...
لاخبره یې نه وه خلاصه کړې چې زنگ ورته راغی یوه ښځینه نرم غږ وویل
پلارجان د موټر کیلي را کړه مورجان وایي آرایشگاه ته ځو سړي وخنډل او ځواب یې ورکړ
ښه لورجانې دمېلمستون انگرې ته راشه

جان محمد د کارجا مې اغوستې وې چې دمېلمستون دروازه خلاصه شوه یوه نجلۍ چې سالیو یې په اوږو کې
پروت وو راننوته سړي پرې غږکړ
وړانگې لورې په دغه مزدور یسې تللی وم ماو یل دا برنډه بده ښکاري

د وړانگې دنوم په اوږدو د جان محمد زړه ټکان وکړ چې راو یې کتل د دواړو خولې وازې پاتې شوې خوجان
محمد زړه ښکته وکتل وړانگه یې پلارته ورنږدې شوه پلارجان دا خو هماغه دی زموږ اول نومره !!!
۱۳۸۸ د ښکمرغه لوی اختر دویمه ورځ

وه شينواري ماما!

په لومړيو دوه دريو ورځو کې دومره تنگ وم چې د شپې به خوب هم نه راته نه مې درسو ته زړه لگېده او نه مې ياران دخپلې خوښې وو، مور درې واړه د تا شکنډ بناړ په زړه کې دخورشيد په نامه لويه پلازه کې اوسېدو چې اکثره برخه يې د بهرنيو محصلينو لپاره وه او د لوست لپاره يې هر ډول اسانتياوې لرلې.

د امام بخاري په پوهنتون کې دنړۍ له گڼو هېوادونو په سلگونو محصلين داسلامياتو اقتصاد او ادبيا تودزده کړې لپاره د تا شکنډ په خواراتلل له افغانستانه زه اوزماملگري شاه محمد يوازي تللي وو او هلته مويه نه زړه زده کړه پيل کړه له خوړو وروسته مو خپل يوبل هېوادوال سيد گلاب هم پيدا کړهغه ډېر پخوا راغلی وو اوله قواري نه نه پېژندل کېده کټ مټ د ازابکا نوغوندي بنکارېده ما هم هغه وخت وپېژنده چې کله يې په يوه غونډه کې خپل کارت د دروازي ساتونکي ته بنکاره کړ او ما يې په کارت کې نوم وليده پوه شوم چې افغان دی کله مې چې ترې وپوښتل چې افغان يې؟ نوپه خوږه شينواري لهجه يې خان رامعرفي کړ او د لين په سر راغاړې وت فکرمې وکړ چې له مانه دې زيات زما په ليدو خوښ شوی دواړه په غونډه کې يوځای کښناستو دافغانستان او خپلو درسونو په اړه موسره خبرې وکړې وروسته له دې ورسره ملگري شوم دريو واړو په يوه کوټه کې ژوند کاوه او د تا شکنډ له بنکلو منظر و موخوند اخیسته هغه بلد وو او هره خوا به يې گرځولو مور به ورته يوازي شينواري صيب وايه چې ښه ورسره اشنا شو نوم يې شينواري ماما شو هغه هم په دې چې يوه ورځ موديوه افغاني سندرغاړي سندرې اورېده چې ويل يې

وه شينواري ماما—ولې دې اېښې ده توبه

وه پرمامينه—ستاد ياری، نه شته مزه

له پېژندگلوۍ، ملگري، اوله دغه سندرې څوميا شتې تېرې شوې په بناړ او ما حول کې بلد شوو او يوه شېبه هم يود بله نه جدا کېدو خو کله په موچې هغه ته شينواري ماما وويل په رنگ کې به يې بدلون راغی اولر به غوصه شو په شينواري ماما موورو ورو مشهور کړ ماته به شاه محمد ويل چې دا نوم مه ورته اخله هغه بله ورځ مې ليدل چې څو تا شکنډ يانو هم ورته شينواري ماما ويل له هغه نه ورو ورو د گلاب نوم لرې شو او هرچا به په دې نامه بللو هغوی ته به که داسندرې هم نه وه معلوه خو دانوم يې بې پوښتنې ورته اخیسته خو وروسته گلاب هم راسره عادي شو يوه ورځ مې دکوټې په وره وليکل چې د شينواري ماما جونگره کله چې راغی نو هېڅ يې هم ونه ويل زه پوهېدم چې له دې نامه سره يې عادت شوی خوزه نه وم خبر چې په دې نامه څومره خفه کېږي له هغه سره له ملگري وروسته زمانه خپل هېواد هېر شو او دومره خوښ يې ساتلم چې خان راته مساپر نه بنکارېده

کاشکي چې ما ته معلومه و چې هغه په زړه کې په دې نامه څومره ځورېږي يوه ورځ مازديگر چې کوټې ته لاړم يوه گاوندې محصل راته وويل چې شينواري ماما خپل کالي له کوټې يوړل او دغه ليک يې ستا په نوم را کړ په سترگو مې توره شپه شوه پاڼه مې پرانستله يوازي دا په کې ليکل شوي وو

ملگريه!

تازما خفگان درک نه کړ مانه غوښتل ستانه د ساعتېرۍ وخت وا خلم خوزه غواړم چې نور بېرته گلاب شم په

ماپسې مه گرځه تا سې ښه وختونه ولری

خدای پامان!

سيد گلاب اوستا پخوانی خفه شينواری ماما

د ليک په لوستو مې ناڅاپه له خولې همغه سندرې په لور او ازووته

وه شينواري ماما_ولي دي اېښې ده توبه
وه پر مامينه_ستاد ياري نه شته مزه
په يوه شېبه کې د منزل د هلبزته په لسگونو کسان راووتل او ما ته يې حيران حيران کتل ځيني چې ډېر مصروف
وويوازي به يې دومره وويل چې
دېوانه شده !
اوبيا به بېرته کوټې ته ننوتل
خو جرگې مې په هغه پسې وا ستولې او خپله هم غذرته ورغلم خود خپلواز ربا يې ملگرو څخه بيا زموږ
خواته رانه غي زه پوه شوم چې د هغه يوڅه عادتونه هم اوس ددې ځای د خلکو غوندې شوي اوس هر ما خستن په
کوټه کې له مطالعې وروسته زه او شامحمد همدغه سندره په لور او از چالانه کړو او ترهغه يې اورو چې خوب نه
وي راغلي د کوټې په وره مولا هم هماغه کاغذ راڅرېدلی چې پرې ليکل شوي د شينواري ماما... خو جونگره يې
ورڅخه ورانه شوې ده او شينواري ماما دومر کلکه توبه اېستلې چې ترمرگه به يې هم ماته نه کړي.

غوگو

زموږ په دفتر کې به چې يوه شېبه هم ريس بلې خواته شو او يا به هم دومره موقع په لاس راغله چې په خپلو کې
زموږ په اصطلاح گف شف ولگو ونو بيا مو په بهادر صيب چې موږ په خپلو مينځو کې په غوگو مشهور کړی
وووردا نکل او د خندا اگانو شور به جوړ شو همداسې د چا يويا ډوډی په مهال به هم د ټولو د خبرو موضوع هغه وو
يوه به له ډاکتر ميرويس نه وپوښتل ډاکتر صيب غټ غوږونه په انسان کې څه اهميت لري ؟
ډاکتر صيب که څه هم تر ټولو زيات د خندا گوډی وو خو په دې وخت کې به يې ځان دومره جدي کړ چې ته به وا
بې ريښتيا هم کوم ناروغ ته مشوره ورکوي
په نرمۍ به يې وويل
والله خبره داده چې دلویو غوږونو د خاوندانو په اړه خوتر اوسه طب کومه څېړنه نه ده کړې خو پيال کتوونکي و
ايي چې دلویو غوگونو خاوندان ډېر بختور کسان وي هېڅ ځای يې کار نه بندېږي خو کله به چې نور له
خندا ډټينگې نه وو ډاکتر به جدي شو
په دې کې د خندا څه خبره ده ولسمشر کړزی هم نام خدا بنه لوی لوی غوږونه لري څنگه په مفتو کې ولسمشر شو
دغوگونه به چې نور واريار خطا وونوموسک به شو
اويوازي دومره به يې وويل

هوکنه ډاکتر صيب سمه خبره کوي تاسې پانتونيان او ما تر نهمه مکتب ويلي خو دادي ستاسې نه لور معاش
اخلم د ټاکنو په دغه دفتر کې موږ ټول داسې کسان وو چې د پېژندنې او ملگرۍ سا بقیه مودومره اوږده نه وه بس
هغه د چا خبره حالاتو سره يوځای کړي وو د بېلگې په ډول خپله غوگو د کند هارولایت او سپدونکی وو چې په
کابل کې يې د ټاکنو په دفتر کې دنده اخیستې وه ، ډاکتر ميرويس د طب پوهنځي دوروستي کال محصل او اوس
يې رخصتي وه ، زه خبريال وم او په خالي وختونو کې مې د دفتر خبرپاڼې اېډټ کولې همداسې احمد زبير د معا
ملاتو لارښود دفتر درلود سبحان الله بيا د پوهنې وزارت مامور وو خو يو وخت يې په کوم بل دفتر کې له ريس

صیب سره پېژند گلوي شوې وه او اوس یې نرغو ندې دوه دندې ترسره کولې خودمجلس ما لگه مویوازي غوگو و.

کومه ورځ خبره ان ترریسه رسېد لې وه کیسه داسې وه چې یونوی ملازم مویولی وو زموږ له خولې یې غوگو غوگو اورېد لې ووفکر یې کاوه چې دهغه نوم رینتیا هم غوگودی یوه ورځ بهادر کوم مکتوب ورکړی وو چې دریس دفتر ته یې یوسي خو کله چې ریس ته ورغلی وو نو ورته ویلي وو چې مامور غوگو صیب راځي ریس غوصه زموږ دفتر ته راغی او دغوگو پوښتنه یې وکړه لومړی غوصه وو خو کله چې پوه شو نو بیاله خندا نه ټینګېده دا یې هم پسې زیاته کړه چې زه کله دبهادر دفتر ته ځم نو ماته یې شاوي خاويل یې غوږونه راته ښکاري

یوه ورځ ملازم دا خبره لوستلو بوخت وو او جالبو معلوما توپانه یې رااړولې چې ناڅاپه یې را منډه کړه او غوگو ته یې اخبار ورکړ غو... و ښی بهادر خانه ته دغه مطلب وگوره

غوگو په غوصه دا خبره پا نی وویل خو اخبار یې د ملازم په مخ وویشت ما چې اخبار را پورته کړ نو نیمه پانه مطلب یې دهغو کسانو په اړه لیکلی وو چې لوی غوږونه لري یوځای یې لیکلي وو چې دلویو غوږونو خاوندان ډېر غلي خوله شیطا نته ډک وي. نه ډېر یخ اونه هم ډېرې گرمۍ ته دټینګې دي ، ډېر زرتېروځي او هسې په مفتوکې لویو پوریو ته رسېږي ملا مطلب نه وو خلاص کړی چې ډاکتر او ټول همکاران رابا ندې راغونډ شوي وو او دفتر خنداگانو په اسرا خیستی وو.

ما لیدل چې کله به بهادر یوازي شو نو د تشناب هندارې ته به ولاړ او خپلو غوږونو ته به یې کتل خوتر ټولو ډېر پساتي خپله ډاکتر میرویس وو ځکه همدی وو چې دهغه غوږونو ته یې دټولو وریام کړی وو اکثره وخت به چې د دفتر په موټر کې دکور په خواتلونو ډاکتر به له لوی لاس غوگو داسې ځای کښنولو چې دڅنگ په هنداره کې به یې څېره ښکارېده

بیابه یې په ډېر پورغږ کړ استاد په م کوه چې دچا غوږونه لار او یا ترا فیکي اشارې درنه پناه نه کړي. بس تردفتر او کورنوبه موله خندا زروونه خوږېدل او بهادریه یوازي له خندا اوزه خوله نیولې وه ښه مې په یاد دي چې د پنجنشنبې په ورځ دمپټنگ په خونه کې ناست وو او دریس صیب دراتلو انتظار موکاوه بهادر د ډاکتر خواته وروکتل

ډاکتر صیب نور به نو پوهنتون هم درنه خلاصېږي؟

ټولو وخنډل

ډاکتر هم شرمنده ځواب ورکړ

نه غوږو صیب زه پوهنتون خو لکه سراو غوږونو سره تړلي یو

او...

بهادریې خبره ورپرې کړه

ډېر شیطان یې خوددې په ځای دی چې وترنري ویلی وی ښه وه ډېره به ښه وه هسې هم ډاکتر نه درنه جوړېږي

هو هغه مې هلته ویده چې په غوږونو کې تخصص اخیستل کېدلی بهادر غاړه تازه کړه

ټوکې مه کوه ته ووايه چې مونگراف په څه کې اخلې ډاکتر له خندا لاس په خوله کېښود

غوږو صیب دمونوگراف موضوع مې دومره سخته نه ده

په څه کې ده؟

په انسان کې د غوږونو اهميت ټولو وخنډل او رئيس صيب راننوت

کله چې ټاکنې ترسره شوي نو له ستومانۍ په ټولو خوبونه حرام وو او وخت راباندې دو مړه مصروف تېرېده چې غوگوته مو هېڅ پام هم نه وو يوه ورځ رئيس ويل چې درايوله شمېرني وړاندې هرڅوک کولی شي تر پنځو ورځو پورې رخصتي کور تېره کړي او بيا د شمېر لپاره بېرته حاضر شي همداسې وشول ټولو رخصتي واخيسته

غوگو هم مخ په کند هار لارو ويل بي چې يوه يوه نيمه مياشت کورته نه دی تللی زموږ دد فتر دندې موده کمه وه خوله پوره مزه چرچو ډکه وه دلته د يوه ملازم معاش هم د يوه دولتي ريس هومره وونورامکانات خوپه ځای پرېږده

پنځمه ورځ چې راغلو بېرته کارونه پيل شول خود غوگودرک نه وو دويمه ورځ درئيس صيب په دفتر کې وم چې له حوزې نه تلفون ورته راغی څه خبرې بي وکړې وروسته بي راته وويل چې غو..... وبنې بهادر صيب ناروغ دی. روغتون ته ورځو په وزير اکبر خان کې دی ټول په بېره ورغلو باډي گاراډان اوسا تو نكي موراسره کړل گورو چې په روغتون کې پروت دی له گوټې اوسرنه بي بند اژونه تاوودي دپوليسو يوافسرو وړاندې راغی اوزموږ رئيس ته په خبرو شو

صيب اوس هم دخدای فضل دی چې وژلی بي نه دی بنی غوږ اودچپ لاس دشهادت گوته بي ورنه پرې کړې په غزني کې بي له خپل موټره نښکته کړی غلطي بي داوه چې ستا سې ددفتر کارت بي ورسره نيولی دپوليسو افسر زموږ د رئيس شناخت و خوت دوی لاد دې پېنې او طالبانو په اړه خبرې کولې اوموږ دغوگو خواته ورغلو په کت کې يوزېرنگه ځوان پروت وو ډاکټرو ويل چې اوس بنه شوی خبرې کولی شي ډاکټر ميرويس ورمخته شو مخکې له دې چې څه ووايي دبهادر په سترگو کې اوبنکې وگرځېدې اودزړه له زوره موسک شو

ډاکټر صيب نور خورا ته غوگونه وايي
خوموږ ټول سلگو واخيستود هغه غوږ او گوته بي حرکت ته ووبهادر دراپورته کېدوناکامه هڅه وکړه
اويوازي دا جمله بي له خولې ووته
ډاکټره! ستاپال ريښتيا وو خلک وايي چې کرزي وگټله
2009-11-11 نومبر جلال ښار

سپين د پو الونه

غوټی له سهار مهال ستومانه وه نه پوهېده چې کارونه بي ولې نن خلاصون نه لري ، نور بي لاس او پښې و چې وي خولا بي هم دسترپيا احساس نه کاوه او په شوق سره دکورپه انگر کې په کارونو بوخته وه دکوچني انگر په مينځ کې بي هرڅه گداو وډکړي وو داو بولو بنې سپين خاورې اود خاورې خړي گداو وډپراته وو خوپه ټول انگر کې دلمدې خاورې ښکلی بوی خوروو چې په هرچاښه لگېده.

غوټۍ به چې په دېواله هرڅرې راتبرکړنوله زینې به رابنکته شوه او خو قدمه به شاته بیا به یې دېواله ته وکتل چې د گچ په څېر سپین رنگ به یې غوره کړی وو هغه په انگر کې یوازې وه موریې فصل ته غوا بېولې وه او پلار یې په کرونده کې په کار بوخت ، مرغانو شور ما شور جوړ کړی وو او دانگر په ونواو گلا نو کې مرغۍ چو نېد لې چې یوه بڼکلي سمفوني یې جوړه کړې وه.

نږدې لس بجې به کېدې چې دا انگر ټول کارونه یې ختم کړل خوبې له دې چې دمه وکړي دڅاه غاړې ته لاړه یو گیلان او به یې وڅښې او بیا یې دېوالونو ته وکتل چې تاوډه لمرله وچولو وروسته سپین رنگ ورکړی وو په زړه کې یې دڅو بڼۍ یوه نه ډکه څپه تېره شوه او بیا له ځان سره دلېونۍ په څېر په خبره شوه
 ام... څومره بڼکلي بڼکاري مورمې چې راشي څومره به خوشحاله وي دپلار خومې هسې هم په ما کارونه نه لورېږي

بېرته له ځایه پاڅېده لوبڼي یې ووینځل خوپا م یې شو چې دڅاه دغاړې گیلان له تندي څوړندسرونه مړاوي ولاړدي په تندي یې راروانې خولې وچې کړې او موسکه شوه
 جان! څومره به تېرې وی کاشکي سهارمې لومړی تاسې اوبه کړی وی اخرماته هم خلک غوټۍ وایي
 خوډولچې اوبه یې ورواچولې
 مخ اولاسونه یې لانه وو ینځلي چې دروازه ټک ټک شوه او غوا یوه رمباره وکړه په شونډو یې موسکا وځغلبده او ددروازې په لور یې منډه کړه
 وی مورجاننه مې ده ، خدایه څومره به سترې وي

دروازه یې خلاصه کړه یوه سپین سرې بڼځه دزېرې غوا شاته پندې په سرو لاره وه غوټۍ یې لاسونه بڼکل کړل او بیا یې پندې ورنه واخیسته غوا یې په انگر کې ترونه لاندې وتړله او بیا یې له تناره نه چایجوشه راواخیسته او مور ته یې وروړه

خودمور تبعه یې دمعمول خلاف یو څه جوړه نه وه غوټۍ گیلان ورته کېښود او ورنه ویې پوښتل مورجانې ولې خفه یې ؟
 موریې سوړاوسیلی وکړ.

لورې هغه دکفر زمان بیا راغلي ووللا دې هم له کروندو ورسره لاره نور کلیوال هم ورسره وو اوس به میدان ته رسېدلې وي ډېر زړه بېرته راشي
 بیایې دچایو گیلان خولې ته کړله څه ځنډ وروسته یې خبرې وغځولې
 لورې دغه کافر مو لکه چې نه پرېږدي خدای دې خیرنه ورکوي کاشکي ته یو ځل په خیر په خپل کور شوی وی هم خیردی اخیر مې په زلمي زړه خو گېرې دېچي په ځای مې.....
 دغوټۍ په مخ کې زېرې کړنې وځغلبدې او خبرې یې په بله اړولې مورې انگر مې څنگه سپین کړته وگوره لکه نوی مو چې جوړ کړی وي
 موریې سوړاوسیلی وکړ

ویښ لورې! زه چې ستا په منگ پېغله وم په اوتنه هفتنه (کې به مې څو ځله خټې کولې ته هسې ځان ته غره یې لړپه چورت کې لاره بیایې تر ژبه لاندې وویل
 نورنوبې ځالې مرغان یو دې دکافر زمانو ته دې خدای ښه ورځ نه ورکوي دواړه لاد چایو درې څلور پیا لې نه وې څښلې چې دروازه خلاصه شوه دغوټۍ پلار سیدا گل کا کا یوم په لاس رانتوت په څېر یې دڅفگان ژورې کړنې خورې وې یوم یې گزار کړد غوا په شا یې لاس راتبرکړ او دغوټۍ خواته راغی غوټۍ یې په سربڼکل کړه او ترڅنگ یې کېښاست خولاسم ناست نه وو چې دغوټۍ مور پرې غږ کړ

د غوتی پلاره خیرت خو ووخه یې ویل
سیداگل سروخو څولو او اوږد او سیلی یې وکړ
نورنه کېږي وېل یې چې په پرده کې ډالرو اخلی او کورونه مو پرېږدی
چې زموږ عسکر دلته نه ځایېږي ویل یې چې ستاسې ټول کورونه زموږ په نقشه کې را ځي تاسې ته په چمتله
او گمبېږي کې ځایونه درکوو چې له سره یې له دې نه هم بنکلي اباد کړی زه گومان نه کړم چې د غوتی لور واده
مې ترسره شي هسې مود کور دېوالونه دومره سپین کړي دي دا کور نور زموږ نه دی ... د سیداگل کا کا سترگې
له او بنکونه ډکې شوې .

خو غوتی په ځای کې رانېغه شوه
پلاره له دې بنکلی کور په ټوله دنیا کې نه شو پیدا کولی د گلان دانگور و تا کونه او ونې ما ټول د شاه له او بونه په
ډولچه رالوی او اوس ورسره مړه بې وفا یې وکړوله دې نه بنکلی په ټوله دنیا کې نشته زه بل کور ته قدم هم نه
درسره اخلم

د پلار په شونډو یې موسکا خوره شوه
غوتی لورې !ته څه غم کوي ستا خو هسې هم دلته شمارو ځی پاتې دي
غوتی له رنگه سره شوه او دا نگور د تاک خواته ورغله هلته غوا د گلانو څانگه چې له مړ او ی تو ب نه
راوتلي خوله اچوله

څلورمه ورځ مازدیگر په هوا کې الوتکې تاو بدلې اولاندې امریکایي سرتېرې تروره گرځېدل یوه قومندان
د خپل ژباړن په مرسته دکلي له مشرانو هيله کوله چې پیسې واخلي او تر سبا پورې کورنه خالي کړي.
سهار وختي له مجبوریته د ټولو کله ټرل شوې وې اوله یوې مخې په موټرونو کې بار بدلې
د سیداگل کا کا د دروازې په وره کې یوما شین ولاړ وو چې دلوی خولې سیورې یې دهغو ی انگرته رسېده په
یوه وړکي موټر کې ددوی ټول کالي ځای په ځای شول له دکوره به نه ووتلي چې بهرولاما شین خوله را بنکته
کړه او ورسره دما شین په سېټ کې دناست شین سترگي په خوله خندا راغله.

ما شین له یوې جټکې سره انگرته ننوت اوله یوه گزار سره د غوتی په لاس سپین شوي دېوالونه لوتې لوتې
رانسکور شول بام بوتی هم له ټولونه وړاندې راو لو بده او هلته وړاندې د زلمي دوی دکور بامونه رامعلوم شول.
د غوتی د زړه دنیا هم د همدغه سپینو لوتو په څېر لوتې لوتې رانسکوره شوه او دکله موټر یې په گردونو کې
له کلي پناه شو

۲۰۰۹/۱۱/۲۱ نومبر جلال اباد بنار

د سندرو او چمبو او ازونه ترډېرولرې ځايونو پورې خواره وو هرخوا دگرو پونو رڼاوه دمدير جمال د كلا په انگرې كې كله هم دومره رڼا گانې او مېلمانې چانوو ليدلې له دروازي نه به چې دنوو بنځو كومه ډله له ماشومانو سره يو ځاى راننوتله نو دپه برنډه ناستې بنځو به سرونه راوچت كړل او په خپل منع كه به يې ځاى وركړ.

دې ډيوې همزولو نجونو او سهيليو هره شېبه هڅه كوله چې له چمبو سره نوي سندرې ووايي هرچاپه سندرو كې سيالي كوله مدير جمال چې به كله دميلمونو له كوټې دنځو دناستو خونو او برنډې ته راغى نوضرور به يې دخپلې مشرې لور ډيوې خواته يو نظر وركتل او په همزولو به يې دا فغانو پيسې شيندلې.

ډيوه د ناوې په سره جوړه كې دشهزادگۍ غونډې بنسكارېده بنسكله يې له سينگار سره يو په دوه شوې وه خوله سترگو يې دروانو او بنكو په راز څوك نه پوهېدل سندرو غاړو ونجونو به چې ډيوې ته پام شو او دهغي روانې او بنكې به يې وليدلې نو په ټوكو او خندا گانو به سر شوې او سندرو ته به يې زور وركړ.....

نجلى. و دېرې خوشحاله بېرې

په سترگو ژاړي په زړه گورې ما توينه

شپه ده د نكريزو جينكۍ تمبل وهينه.....

په همدې وخت كې به چې مدير جمال راغى نو په خوږه لهجه به يې بيا خپله خبره تکرار كړه.....

خويندو ډيوه لورمې خوشحاله وساتئ ما دكلي روا جوته مات كړل ماته دافرق نلرې چې ناوې مې دكوره وځي كه را ځي هرڅنگه چې وي بايد په دواړو خوشحالي وشي په خوښۍ، ابرو، عزت او سندرو چې يوه پيغله واده شي دا ترټولو لويه خوشحالي ده نور خلك دخپلې لورپه واده كېدو خواشينې وي خوتا سوو گورئ چې زه دخوښۍ په جامو كې نه ځاېرم.

ما ته خداي دا سې زوم راكړې چې دشتمنۍ يې په دې ټولو كلو او سيمو كې سيال نشته هرپلار بايد دخپلې لور دښه راتلونكې په فكر كې وه او سي.

زه بيا هم و ايم چې زما پرېكړه په ځاي ده بنځې خوناقص العقله وي دښه او بد ترمنځ فرق نشي كولاي.

د جانداد خياط دزوى لپاره نورې نجونې كمې ندي هرڅوك بايد دخپلې پرستنې سره سم پښې وغځوي او خپل سيالان دې وگوري اخر ما خو ټوله دنيا.....

خبرې به يې بيا د چمبو او سندرو په شور كې وركې شوې په وازه خوله به دنورو ميلمنو خواته ورغى، دنارينو په حجره كې هم دكلو ځوانانو ډول ډول خبرې كولې چا به د جانداد دزوى سلام چې خلكو سلامك باله ستاينه كوله دهغي او د ډيوې دپټې مينې كېسې به يې تر ژبو لاندې كولې ځنې بيا دملك نظر محمد دزوى داود خان چې اوس دمدير جمال زوم كېدو دشتمنۍ او جايداد په صفتونو مصروف ؤ.

د كېسو او سندرو محفلونه له نيمې شپې وروسته ورو ورو غلي كېده په ټول انگرې كې دلمدو نكريزو بنسكلې بوى خور و او هرڅوك دخوب ټاليو زنگول

شپه شوه او په كور كې درنه چوپتيا خوره شوه ډيوې داو بنسكو ډكې سترگې وغړولې ترڅنگ يې خو همزولې په خواږه خوب ودې وې. دنكريزو او عطرونو بنسكلې بويونو دكوټې فضا نيولې وه. ډيوې سترگې وموښلې په ځاى كې كېنناسته او خپل جوړ كړى پلان يې په ذهن كې راوست.

بوه شيبه يې سرپه زنگون كېننود د سلام غمجنه خبره يې په ذهن كې وگرځېده زړه يې درد وكړ او د ځايه پاڅېده په بېرې يې له المارۍ څخه زړې جامې راواخستې له ويښتنو، تندي، لاس او پښو يې د سينگار ټول خيزونه لرې كړل زړې جامې يې واغوستې او په غلو قدمونو يې دردروازې په لور حركت پيل كړ، له يوه تياره دهلبز تر تېرېدو وروسته انگرې ته ورسېده په انگرې كې تياره او چوپتيا خوره وه پاس اسمان ته يې وكتل ستورو

سترگکونه وهل لکه دخپل قسمت ستوری یې چې نه وي لیدلی بېرته روانه شوه تگ ته یې دا نگرېدونو او د بوټوپه خوا کې دوام ورکړي.

له وړاندې حجرې نه هم دنارینو وغږونه نه راتلل او نه هم څوک بنکارېدل یوازې څوکسان دغو بنود د بگونو ترڅنګ نغري ته ناست وو او په خپلو منځونو کې یې غلې غلې خبرې کولې.....
ډیوې په لړزنده لاسونو د کلا دروازې ته زور ورکړ خو وازه نشوه او یو ډول اواز ترېنه پورته شو په بیره د کلا له دیواله سره وړاندې ولاړ داو بودلښتي هغه سوري ته ورسېد چې دا نگرېونو ته دویا لې له لښتي نه راغلی وو په خا پوروله سوري څخه ووت نیم ساعت نه وو تېر شوی چې په تیاره کې له کروندو تېره شوه، د سیند په غاړه ترونه لاندې ولاړه وه او یوې نوې پرېکړې له هغه نه هر ډول وېره لرې کړه زړه یې له ترخو سلګیو ډک وو.
ورخطاړه لکه چې څوک یې څاري د پلارد کلا خواته یې وکتل خو په تیارو کې هېڅ څیز نه بنکارېده.
هرې خواته یې د سلا مک خبره ترسترگو سترگو کېده هغه کله هم په خپل سرداسې له کوره نه ووتلې.
د سیند دمستو څپو شور به یې په زړه کې وېره لاهم زیاته کړه اسمان ته یې وکتل لکه لېونی له ځانه سره په خبر وشوه.....

زه د همدې سیند د څپو نوسره ځم..... پلاره تاویل چې زه ستا هراومان پوره کوم خوته دروغجن شوې زه بیا هم ستا په لمن خدای مه کړه کوم تور داغ نه لگوم د تېښتې هڅه نه کوم ځم د سیند په څپو کې له ژونده پناه اخلم شونډې یې یوې شېبې پورې خو ځکېدلې خوناخا په د سیند په څپو کې یو بل شور هم زیات شو د ژوند ډیوه د سیند په یاغي څپو کې گل شوه.

د زخم نښه

زه اورسولي په ټولګي کې هروخت یو ځای کښنا ستو دغه کښنا ستل کومه نوې خبره نه وه چې څنګه به له رخصتۍ وروسته بنوونځی پیل شو نو دواړو به په ټولګي کې څنګ په څنګ ځایونه ونیول او بیا به د کال تراخه په هماغه یو ځای کښنا ستو ډېر ځله به مو په خپلو همدغه ځایونو خبره تر جګونو هم رسېدله
ښه مې په یاد دي چې شپږم ټولګي مو نوی پیل شوی وو دواړه د ټولګي په منځني قطار کې ناست وو منځنی مویه دې ټاکلی وو چې مخکې به بنوونکو ډېرې پوښتنې کولې او د غوږونو تاوولو لپاره یې لاس رارسېده او په وروستي لین کې د ټنبلانو گمان را باندې کېده
د ریاضي استاد ټولګي ته راغی اوله ټولو یې د کورنۍ دندې پوښتنه وکړه ټول ورواړې وه یوازې زما ملګري کتا بچه کور پرېښې وه وچل یې دا کړې وو چې زما د کتابونو له مینځه یې زما د کورنۍ دندې کتا بچه پته کړې وه او په بنوونکي پخپل نامه لاسلیک کړه.

کله چې زما ورار اوسېد نو کتابچه تري تم شو ه فکر مې وکړ چې په کور کې رانه پاتې ده خو بنوونکې چې دورځې له سره غوصه وو د ابهانه يې چېرته منله په قهرجنه لهجه يې راته وويل

شيطانه ته راشه چې کورنۍ دنده درته وښاييم د ټولو لگيو الوپه مخ کې يې دومره ووهلم چې لاسونه مې دلښتوله ډېره گزاره کرخت شول په خپل ځای کې کښناستم اولاسونه مې خولې ته نيولي وو زماله ملگري پرته چې په شونډو يې شيطاني

موسکا خوره وه نور ټولو دخوا خوړې په سترگوراته کتل

کله چې بنوونکې له ټولگي ووت که گورم کتابچه مې دملگري په کتابونو کې اېښې له ډېره قهره مې له څوکۍ نه ماتې شوې درې ته لاس کړ او گزار مې پرې وکړ ډېره دهغه په تندې ولگېده او دوينو يوې درې دټولگي غولې په وينو سورکړ

وروسته له هغه ورځې دوه درې ورځې رانه غی خوبيا چې ټولگي ته حاضر شو نو ځای يې زمانه بدل کړ په تندي يې لاهم د سپين ملامل ټوټه لگېدلې وه په خفگان کې دوه ميا شتې تېرې شوې او بيا داسې ورځ راغله چې د جگړو په سبب بنوونځی بند شو ټول تيت پرک شوو په کلي کور کې به هم دواړو يو دبل نه لارچپوله او خبرې موله خفگانه بندې کړې وې خو په سر يې هغه سپين بنداج لکه عادت شوی يې چې وي هروخت ښکارېده

له هغې ورځو او وختونو اتلس کاله تېرېږي چې بيا ما اورسول جان چې مور په کلي کور کې رسولي بللونه وو ليدلي

هغه تېره ورځ په ښار کې دنوي کال په مناسبت يو محفل جوړ شوی وو چې سندرې نڅاگانې او شعرونه په کې ښه پرېمانه وو دغونډې په نيما يې کې دستېچ انا نسر انا نس ورکړ چې اوس به دځينو شخصيتونو دژوند خاطرې واورئ چې خوږې او ترڅې دواړه په کې دي هغوی په خپله ستېچ ته راځي اوتا سې ته دغه خاطرې وايي دا هم ددې لپاره چې دانوي ځوانان ورنه يوڅه زده کړي اوستا سې هغه خستگي رفعه شي ددغه برخې لومړی ويناوال مود غونډې مشر مېلمه چې ورځې وړاندې له جرمني نه خپل هېواد ته راستون شوی ډاکتر رسولي دی

دلاسونو پرکا شوه يو چاغ سړی توره درېشي اوسره ښکته يې يې په تن وو ستېچ ته ورغی خاطره يې دنوي کال دمبارکۍ ورکولو وروسته پيل کړه ان دې ماشومتوب او دهغه دکليوال ژوند نه يې راپيل کړه هره برخه يې ډېره په زړه پورې وه او په چکچکو بدرگه کېده کله چې شپږمې ټولگي ته راوسېد

دسرو بښتان مې نېغ ودرېدل دکورنۍ دندې دټولو اودچوکۍ په ډېره گزار او دتل لپاره دخپل ملگري سره دخفگان خبره چې راوسېده نور په ما کې هم دکښنا ستلو تاب نه وو په منډه ستېچ ته ورغلم دهغه تندي ته ځير شوم دجوړ شوي ټپ ژوره ښه په کې له ورايه ښکارېده دواړه په ستېچ کې غاړه غړۍ شوو نور نونه يم پوهېدلی چې دغونډې برخو او به ترڅه وخته چکچکې وهلې وي

د ځنگل ماران

د پسرلي په موسم کې به چې کله د سنځلې گلان و غورېدل نو د کلي د ټولو کروندگرو غوږونه به د تورکي د خوږې شپېلۍ د غږنيو نغمو په انتظار وو او د پرځله به دهغه د شپېلۍ له اورېدو پرته ورځ ورته نيمگړې ښارېده.

د تورکي له نامه سره زموږ د کلي پرته د شا او خوا کلو ټول اوسېدونکي پوره آشنا وو او د نوم په اورېدو به يې د خوږې شپېلۍ په صفتونو سر شول چا به وېل دهغه غوندې شپېلۍ په دنيا کې هم څوک نشي غږولی چا به وېل چې په شپېلۍ کې يې سحر يا جادو پټ دی ځينو خودملنگ او جادوگر تيا يې هم پرې لگولې وې تورکي په ريښتيا هم همداسې يو عجيب انسان وو د تورکي نوم چې کله څوک اخلي نو د يوه وړو کي انسان نوم ښکاري خود تورکي بيا بيخي بل ډول انسان وو داسې چې په ډېره کې يې نور تورو ښښتان نه ترسترگو کېدل سترگې به يې په بېرور وځوا شولې به يې په اورېدو بښتو کې پټې وې رنگ يې د سکاره په څېر تک توروو، په بدن وچ کلک او غټه پگړۍ به يې په سره دهغه د اصلي ځاي څا يگيپه اړه هېچا ته هم پته نه وه او نه يې چا د کورنۍ نور غړي ليدلي وو د ژمي په سر و شپو کې به ترې تم شو خود پسرلي په موسم کې به د پسرلنيو مرغا نو او بارانونو سره يو ځای په کلي کې راپيدا شو شاوخوا کلو کې به يې په

ارزانه بيه له چانه شپني ونيوله بيا به نو دې وو او درست کال له کليو الو سره تاوده مجلسونه او د شپېلۍ ډول ډول نغمې که چا به ورنه د تېر ژوند په اړه کومه نيمه پوښتنه وکړه نو ځان به يې په لېونتوب ووهه او يا به يې خبره په بله واپوله حتی د اصلي نوم په اړه يې هم څوک نه پوهيدل ډېر وېل چې رنگ يې تور دی نو ځکه خو يې خلک تورکي بولي خو کله چې څوک ورته کا کا ووايي نو ډېر خوشحالېږي.

انا به مې وېل چې تورکي د غونډۍ کلي دی، په ځوانۍ کې د حاکم صيب په لور مين شو مينه يې د ليو نتوب تر حده ورسېدله حاکم ته يې ډېرې جرگې واستولې خو هغه هره يوه په بې شرمۍ سره رد کړه او دا يې د ځان سپکاوی وو گڼلو تردې چې د مرگ اختارونه يې ورکړل خو ځله يې په خپلو کسانو د و مره و ډباوه چې په شپو شپوله خوراکه او خبروولو بده څو ځله يې د حاکم په کور د بريد هڅه هم وکړه خو فايده يې و نکړه د حاکم صيب هم نور صبر تمام شو تورکي يې خپلو لمدو زېرمينو ته واچولو او د کورنۍ نور غړي يې يو يو په پټه او ښکاره ورختم کړل څو کاله پس چې حاکم صيب خپله لور واده کړه نو د تورکي نه هم د دوزخ غوندې تياره سمځو او پرلپسې غذا بونو هر څه هېر کړي وو نور يې چې ده ته څه تاوان نشور سولی په سمځو کې يې دهغه ساتل هم بې گټې و بلل نو ځکه خو يې له ځانه وشړلو پس له هغه نه تورکي هم د غرونو او ځنگلونو شو ټوله ځواني يې په لېونتوب او ارمان کې تېره کړه د خپلې ناکا مې مينې دردونه به يې هروخت په شپېلۍ کې بيانول.

زه نه پوهېدم چې دانا دغه کيسه به مې کومه افسانه وه که ريښتيا هم يو وخت داسې شوي وو زما په ذهن کې کټ مټ همداسې نقش وه ځکه دانا يوه خبره مې هم ماته دروغ نه ښکارېده د تورکي کا کا په ليدو به په تياره او نمجنو سمځو کې يو د شخو بړتونو و لازلمی په ذهن کې راغی چې دېوال ته سر په زنگون ناست وي.

په ټولو شاوخوا کلو کې دا خبره هم مشهوره وه چې د توره کي په شپېلۍ کې د جادو په څېر اثر پروت دی د ځنگل او کروندو ټول ماران پرې مين دي لوی او واړه ماران يې د خپلې شپېلۍ په هوده کې راوستلي، څه چې غواړي هغه پرې کولی شي ځينې سپين ږيرو به لاداهم ويل چې تر غرونو لاندې پراته ښا ماران هم د توره کي په شپېلۍ له

خوبه رابيدار بږي مورما شو مانوبه هم كه كله كومه شپيلى. وموندله نويوبل ته به موويل چې د توره كي غوندي بې ووهه.

زموږ په كلي كي ټولو كروند گروپه پولو، ويالو، پوشتونو، سيند غاړو او د غرونو په لمنويا هم په وروغونډيو كي د سنخلو او چنارونو ونې دومره زياتې اينيې وې چې د باد له كمزورو څپو سره به شور ترې اوچت شوه نه پوهېږم چې زموږ نيكو نوبه ولې د سنخلو او چنارونو له دغه ونوسره دومره مينه لرله چې د كركمكي به يې هم پرې لرلې وي. خاواس چې به د پسرلي موسم او داوړي لومړۍ شپې ورځې رابرسېره شوې په ټولو كلو او د بنسو كي به د سنخل گل خوشبويي خوره شوه او د خلكو په سپرمو به خوپه لگېده ان ترلري پر تو سيمو به هم بادونو دغه خوشبورسوله د سنخل گل په دې موسم كي به ماران دومره مست وو چې له غرمې وروسته به څوك ترې په كروندو او سيند غاړو كي له وېرې نه شوي گرځېدلي په دوو دريو ورځو كي به د كوم كليوال غوا ضرور د مار زهرو وژله بيا به نوچا داوړي گرم موسم اوچا د سنخلو ونو ته خولې په كنخلو خلاصې كړې وې. په كلي كور كي به چې څوك غوصه كېدل نو اديوه بنسيرا به تر ټولو ورته زوروره بنسكار بده چې د ځنگل د مارانو خوراك شي.

خوبه توره كي وو چې په دې موسم كي به يې خوله د خندا نه راټولېده شپيلى. په غاړه دوه درې ماران په لاس پولو په پولو او څپره په څپره به گرځېده زور ورو كروند گروته به يې شپيلى. غږوله او مارانو به له شاوخوا كروندو يوډول پشهار او اوزونه اېستل دا اوزونه به چې ډېر شول توره كي به له خندا شين شو شپيلى. به يې له وچو شونډو لرې كړه له ځان سره به په خبرو شو.

دا ټول زما مريدان دي، يوازي همدا ماران ماته احتياج دي زما امر د كلي په وزو، مېږو او د غو مارانو چلېږي دنورو امرونه بې ځايه منم ددې كروندو ټول ماران په دغه شپيلى. مين دي هرڅه پري. كولى شم په كروندو كي يې يوه ورځ نه يوه ورځ كومه غوا يا خوسكي چيچلې وي خويوه ورځ به مونه وي اورېدلي چې د توره كي دلبنكر كومه مېږه مارانو چيچلې ده ما ټولو مارانو ته امر كړي چې ددې كلي خلكو ته څه تاوان ونه رسوي خود بنيا د مانو غوندي په هغوي كي هم ځيني سر كشه مخلوكات شته چې امر نه مني. هغه به ډېر ځله په لوړو غونډيو او د كروندو نه لرې د غرونو په لمنو كي شپيلى. په خپله رمه پسې غږوله خود غرمې نه به بيا په هغه څپره كي پروت وو چې د كروندو په مينځ كي كروند گرو د سنخلې تريوه ونه لاندې ورته جوړه كړې وه.

په توره كي پسې داهم مشهوره وه چې دخولې لارې يې دمار د زهرو ضد دي كه به چاورته وويل چې توره كي كاكا په يوازي توب كي دې زړه نه تنگېږي نو په بې غوري. به يې ځواب وركړ.

بچو! زه د ځنگل د مارانو پادشاه يم هغوي. زما لښكرې دي يوازي خوته يې چې په دې دنيا كي يو سردوه غوږونه گرځي په دې ځواب به يې هر پوښتونكي شرمنده او حيران كړ.

يوه ورځ داسې هم راغله چې د سنخل گل په مهال د سهاره ترما بنامه چا د توره كي د شپيلى. اواز وانه وړېدلو په كروند گرو هم ورځ بې خونده تېره شوه ډېر ورو كليوالو پوښتنې پسې پيل كړې چا به وبل چې كومې لرې درې ته به يې رمه بېولې وي چېرته به تندي وهلى وي، ناروغ به وي چا به يوڅه او چا به بل څله وېل.

دويمه ورځ يې هم تر غرمې پورې درك معلوم نه شو د غرمې گرمي په پوره زور كي وه چې ديوه كروند گرو د هغه څپرې ته نږدې ولاړو اېستو ته پام شو.

دهغه نور ملگري هم په منډه منډه هلته ورغلل د سنخلې ترو نې لاندې يې د څپرې په څنگ كي توره كي پيدا كړ شورما شور جوړ شو توره كي په خورو ورو خانگو او بوټو كي اوږد غځېدلي وو سترگې يې پټې وې او په سينه يې د لويو او ورو مارانو ځاينست نه كېده د ځنگل مارانو خپل شاهنشاه خورلي وو له هغې ورځې نه ترننه زموږ د كلي كروندې او د غرونو لمنې په يوه درنه او غمجنه چوپتيا كي ډوبې دي.

عبدل کا کا

د پوهنتون په انگرې کې یوازې سپین ریږي عبدل کا کا ته ددې اجازه وه چې له خپلې رېږي سره یوځای د پوهنتون انگرې ته داخل شي او په محصلینو کې یې وپلوري سهاروختي به چې کله د لیلیې نه د ټولگيو په خوا روان شو نو عبدل کا کا به بیا دوخته له خپلې لرگینې رېږي سره د پوهنتون انگرې ته رارسېدلی وو او د صبر تر لوړو و نولاندې به یې په رېږي کې د تازه میوو درجنونه سمول اوله ځان سره به یې کومه سندرې غلې غلې زمزمه کوله له رېږي سره د نږدې لارو او پاشي هم دهغه په غاړه وه د پوهنتون له هر محصل او استاد نه به دې چې دهغه په اړه پوښتنه وکړه نو پل به یې چې زه دغه پوهنتون ته راغلی یم نو عبدل کا کا له همدغه زړې رېږي سره ترننه په همدې یوه ځای کې وینم چې له سهاره تر ماښامه خپلې کیلې خرڅوي.

دهغه له نوم سره نږدې ټول نوي اوزار په محصلین اشناوو او په تفریح کې به یې دهغه له خبرو او ټوکو ټکالو خوند اخیسته که خدای مې غاړه بنده نه کړي نو له نیمایي نه زیات محصلین نجونې او هلکان یې په نامه پېژندل او په نامه یې غږېسې کاوه ځینو محصلینو خو به د امتحان په شپو ورځو کې د استادانو لپاره واسطه کولو هم او اکثره استادانو یې خبره منله او ځمکې ته یې نه غورځوله د پوهنتون ټول هلکان او نجونې یې لونیې اوزامن گڼل د هرې رشتې له محصلینو سره یې په مسايلو کې پوره بحث کاوه اوله استدلال یې کار اخیسته خو د زده کړو په اړه یې دهغه د نور ژوند په څېر چاته معلومات نه وو چې څومره بسوونځی یې لوستی زیاته طبعه یې د ادبیاتو له محصلینو سره لگېده پرېمانه متلونه، شعرونه او ټپې یې په یاد وې د خبرو او ټوکو ټکالو په وخت به یې له نجونو او هلکانو سره دوامه شعرونه او متلونه کارول چې خپلې کیلې به ترې هېرې وې.

د رحمان بابا دوامه شعرونه یې په یاد زده کړي وو چې کله کله به د ادبیاتو محصلین ترې عاجز هم شول او موضوع به یې بل خوا واپروله.

د پوهنتون په لومړي کال له هغه سره چندان بلد نه وم خو څو ځله مې چې کیلې ترې واخیستې نو له خبرو یې پوه شوم چې ښه خوش طبعه او باسواده انسان دی دیوه کراچیان دوامه په ټول پوره او پخې خبرې نه یوازې ما بلکې هر نوي کس ته په زړه پورې وې خوبیا به مې د پښتو د امتل سترگوته ودرېد چې وايي.....

((چې اوسې په خوی به دهغو شې)) (فکر مې وکړ چې د عبدل کا کا د عمر یوه زیاته برخه همدلته د پوهنتون په انگرې کې له محصلینو سره تېر کړې راشه درشه یې له محصلینو او استادانو سره ده. نو ځکه خوبې دوامه زده کړې چې په روانو خبرو کې استدلال پرې وکړي.

يوه ورځ مې دهغه له رېږې نه څو كيلې واخيستې او په خوړلو يې لگياوم چې په دې کې دوې نجونې هم راغلې
عبدال کاکا ته يې په خدا سلام و اچوه يو درجن كيلې يې ترې واخيستې په پلاستيکي کڅوړه کې يې واچولې
او له څو خبرو وروسته روانې شوې. ما عبدال کاکا ته وخنډل هغه هم زما خواته راغی او په اوږه يې لاس را کښود
خوشال بابا څومره بڼه فرمايلي دي.

هر چې خوړ د ښکلي مخ په مينه نه وي
د دنيا په مخ او ده راغی او ده لار

دا بېت مې دلومړي ځل لپاره دهغه له خولې واورېده او له زړه نه مې خوښ شو مالا ځان خبرو ته جوړولو چې
بيا يې خبرو ته دوام ورکړ زه دوی ته په هغه نظر نه گورم لکه تاسي چې

لږ غلی شوي يې خبرې ته دوام ورکړ لکه ستاسې ځينې ملگري يې چې لري.

زه د صورت ښکلا چندان پلوی نه يم د يوه موقتي ښکلاده اصلي او تلپاتې ښکلا په سيرت کې نغښتې چې
څښتن تعالی په هر چا نه ده لورولې څوک چې د ښکلا خوښه کړي دهغه مينه هم تلپاتې وي په اوسني زمانه کې
داسې انسانان ډېر کم دي چې خاوند پرې د سيرت او صورت دواړه ښکلا وي لورولې وي.

په خبرو کې يې ورو لوبدم. کاکا په دوی کې دې کومه ښکلا ليدلې ؟

خو هغه خبره په بله واړوله.

ارسطو وايي چې مينه يو روحي تسکين دی او د دوو روحونو عاطفي تړون ته مينه وايي چې يوازې روحي لذت
لري او له جسم سره يې تړاو نه شته خو افلاطون وايي چې مينه بې له جسمي وصال نه مينځ ته نه راځي بچيه زه
د ارسطو پلوی يم هغه بې له دې چې زما خبرې واورې هم داسې لگياوو ما هم د کيلو پيسې ورکړې او د ټولگي په
لور روان شوم له يو ډول زهني کشمکش سره مخ وم که ريښتيا ووايم دومره پخې خبرې مې د عبدال کاکا په
خبريوه کراچيوان باندي نه لورېدلې.

وختونه په بېره روان وو د عبدال کاکا د کيلو په رېږې به چې ورپېښ شوم نو ضرور به د دواړو ترمنځ دا ډول
بحثونه کېدل کله کله به مې چې کوم شعور وراولونو سمه کره کتنه به يې پرې پيل کړه.

ښه مې په ياد دي چې د تصوف او کره کتنې په ساعتونو کې به زموږ د ټولگي خواته راغی رېږې به يې پرېښې
وه او د کرکې څنگ ته به يې داستاد لکچر ته غوږ نيولی وو که په کومه خبره به يې نيوکه او تبصره لرله نو بيا به
يې يوازې ما ته هغه وخت کوله چې درېږې خواته به يې ورغلم نور ما هم دا هم دا هېره کړه چې هغه يو کراچيوان
دی د پوهنتون د يوه خواږه ملگري په څېر مې خبرې ورسره کولې خود دې سره سره مې دهغه د زده کړو او تېر ژوند
په اړه معلومات تر لاسه نه کړل په شخصي پوښتنو مې چې تنگ کړن و عده يې راسره وکړه چې کله په څلورم کال
فارغېدلې نو دخپل ژوند يوه کيسه درته کوم چې ستا هره پوښتنه به ځواب کړي بيا يې وليکه دلنډې کيسې
لپاره ښه موضوع ده نور نو ما هم په دې اړه پوښتنې نه ترې کولې.

000

په څلورم کال کې چې له پوهنځي فارغېدل له خپل مونوگراف نه تر دفاع وروسته نېغ د عبدال کاکا خواته
ورغلم سترگې يې له اوبسکوډ کې وې خو وېل يې چې دا دمحصلينو په فراغت د خوښۍ اوبسکې دي ، دواړه
د صبر تر يوې وړې ونې لاندې کښناستو بې له دې چې زه خپله کړې و عده ورياده کړم غږو نيولې غونډې په خبرو
شو.

بچيه ! ستا ټول ټولگيوال او دان ور هلکان چې سر کال فارغېږي زما څلور کلن ملگري دي دهغوی په فراغت
خوشحاله يم خو په بېلتون يې ژاړم هغوی به ما يو کراچيوان بولي خو زما په زړه کې او ده احساسات او سپېڅلې
جذبه د يوه ساده کراچيوان نه بلکې د يوه خواخوږي انسان ده ستاسې تگ ما په دې باوري کوي چې هر څه پای

لري هيله كوم چې له دې ځايه لارې نو خپل بوډا اکاكا دې هېرنکړې ماله تاسره و عدۀ کړې وه چې خپله کيسه به درته کوم دا کيسې مې تراوسه چاته نه دي کړې خو زه يقين لرم چې ته به زما په خبرو باورو کړې.

بچيه! نږدې دېرش کاله وړاندې زه هم ستا غوندې زلمي وم د همدې پوهنتون او همدې پوهنځي محصل وم په ټولگي کې مې تر ټولو لوړې نمرې اخيستې مور هغه مهال په يوه ټولگي کې شپېته کسه وو نيمايي هلکان او نيمايي نجونې وې دا پوهنتون اوس جگړو يو څه خراب کړ خو هغه وخت هر څه د يوه رنگين خوب په څېر بنکلي وو دا ونې او گل بوټي هغه وخت واړه وو خو د پرپاک صفا او تازه وو بنځې او نارينه خدمت گاران به يې لرل هره خوا په دې پارکونو کې بنکلي چمنونه زرغون وو او چوکۍ په کې لگېدلې وې څه به درته واييم هر څه بنکلي وو بس يوازې زما قسمت خراب وو په درېيم صنف کې وم يوه ورځ استادانو ټولگي ته يوه نوې نجلۍ راوسته ټولو ته يې معرفي کړه.

دا انجیلا ستاسې نوې ټولگيواله ده چې اوس اوس له بهره راغلې پخوا يې پوهنځي په همدې ټولگي کې پرېښی وو اوس يې له سره وايي. هغه به دخپل عمر په څلورويشتم پانځه ويشتم پسرلي کې وه.

دا وخت يې دخپلې رېږې په لور شاوخوا وکتل او خبرو ته يې دوام ورکړ. هغه دومره بنکلي وه چې سترگې يې په ليدو نه مړېدلې ټولگي له ټولو نجونو سره يې مجلسونه په زړه پورې او خواږه وو خوله هلکانو سره يې کار نه لرلو په درسونو کې هم سمه دبلا لور وه لکه اور ژبې نطقه چې په څو الفاظو کې يو عالم خبرې ځايوي دې به هم اضافي خبرې نه خوښولې بله دا چې خوبه رني هېوادونه يې هم ليدلي وو.

دا انجیلا په ليدو زما حالت پوره تغيير وکړ که ريښتيا درته وو ايم له زړه نه مې خوښه وه له استادانو سره به يې هم په ټولگي او بهر کې په بې غورۍ بحثونه کول خوزه نه پوهېدم چې هغوی يې ولې دومره خيال ساتلو زما د مينې څو پيغامونه يې په ډېره بې غورۍ رد کړل او په سپکو سپورو يې ولمانځلم هغه وخت زه په ليليه کې نه اوسېدم کور مې په بناړ کې وو پس له وخت مې دکانداري کوله خو هتله به مې هم انجیلا په خيال کې گرځېده يوه ورځ مې په کور کې يو اوږد ليک ورته وليکه په پخوا ادبياتو اون وو استعارو مې سينگار کړي.

دهغې له بې غورۍ مې خپل شکايتونه ورته وليکل په اخر کې مې ورته وليکل که ستا پلار انسان وي نو تاته به يې مينه درنښودلې وه دا خبره که څه هم بنکنځلو ته ورته وه خود زړه له درده مې وليکله

ليک مې راسره واخيست چې سباته يې په يوه ډول ورور سوم هغه وخت په پوهنتون کې دميني څرگندولو يوه طريقه دا وه چې په لاره کې به يې نجلۍ ته ليک وغورځولو او نجلۍ به اوچت کړ ما هم دا طريقه غوره وبلله ځکه ددې لارې دبل چا دخبرېدو وېره نه وه سبا ورځ موقع په لاس رانغله ليک مې په جيب کې وو دويمه ورځ يوه ټولگيوال راته وويل چې انجیلا هر سهار يو ځل د پوهنتون رياست ته ځي او بيا ټولگي ته د درس لپاره حاضرېږي زه هم بله ورځ سهار د پوهنتون درياست مخې ته لاړم خو انجیلا ريښتيا هم زما له ورسېدو وړاندې رياست ته لاړه زړه مې دربا کوله ليک مې په لاس کې نيولی وو نږدې نيم ساعت وروسته انجیلا په ناز نخرو له رياسته راووته ليک مې له دروازې نه لاندې په زينه کې ورته گذار کړ خو انجیلا په همدې وخت کې پښه نيولې شوه چې ناڅاپه د پوهنتون ريئس له دروازې راووت او په انجیلا يې غږ کړ.

لورې لږ تم شه جوړه به ځو.

دریئس په لاس کې بنکلی د پيلومات بکس وو په گرنديو قدمونو له انجیلا رامخکې شو دويمې زينې ته چې رسېده په زينه کې يې په يوه پراته کاغذي پاکټ سترگې ولگېدلې ليک يې راوچت کړې له دې چې څه ووايي خپلو عينکو ته يې نږدې کړ زما په سترگو توره شپه شوه له هغې ځايه مې پښې سپکې کړې دوې ورځې له وېرې پوهنځي ته نه راتلم زه تر هغې ورځې په دې نه پوهېدم چې انجیلا ولې هره ورځ ټولگي ته له راتلو وړاندې د پوهنتون رياست ته ځي او ريئس يې څه کېږي درېيمه ورځ د پوهنتون انگرېته نه وم داخل شوی چې د دروازې

ساتونکو لاس نیولی ریاست ته بوتلم هغه څه چې ریئس او استادانو راته وویل اوس په خوله نه راځي ریئس ته د سپکاوي په تور یې په زور له پوهنتونه وشړلم پولیسو هم څو ورځې بنه وډبولم اود وهلو زده کړه یې راباندې وکړه دا دومره بده خبره نه وه خو ریس د حاکم مهم غړی وو.

پوهنتون رانه پاتې شو ډېره موده په عصبي تکلیفونو اخته وم دهر انسان لومړی مینه نه هېریدونکې ده هېرول یې بیاد هغه د واکه وتلي وي چې لږ جوړشوم بیاترنه زه یم او اړېری اود پوهنتون انگر اوس نه هغه استادان شته نه زده کوونکي خوزه بیا هم له دې پوهنتون سره مینه لرم د انجیلایادونه مې اوس هم سوزوي.

د عبدال کاکا ستونی له سلگیو ډک شو زه هم دملگرو سره د ورستیو شپبو د تېرولو لپاره پاڅېد م

۱۳۸۷\۹\۲۱

ننگرهار پوهنتون

بې وطنه

نورنوز مور زاریو او ټینگار هېڅ ځای نه نیوه پولیسو دمها جرود کمپ مشرته دوه ورځې وخت ورکړی وو چې کمپ خوشي کړي او نورنو خپل وطن ته ستانه شي که نه دریمه ورځ سهار به یې جونگړې له کالیو سره یو ځای په بله وزرونو ونړوي پلار مې هم د نورو ورځو په خلاف ډېر خواشینی وو. د ما بنام له ډوډی وروسته مې مورجانې ته په دې قناعت ورکړ چې پردی کت تر نیمو شپو وي که نن نه وي نو سبا به خامخا پولیسو دغه کورونه وړانول خپل کلي کورته به لاړشو او ورانې ځمکې به له سره اباد کړو دلته هسې هم چندان دانسانانو زنده گي نه لرو بس یوازې ژوندي پاتې یو اود جگرو پره راسره نه شته.

مور مې سوړاوسپلی وکړ او ماته یې وکتل

سړیه ددوی تالیم مالیم به څنگه کېږي خدا ی خبر هلته به وشي او کنه؟ هسې زما غوندې بې سواده پاتې نه شي. مور به مې پلار ته سړی ویلو او ډېر ځله به ماته پدې خدا راغله خون خندا مندانه وه زه هم وېرې او ذهني کشمکشونو لاندې کړی وم. پلار مې دورته ډډه ووهله او دتیلی خراغ په رناکې یې ماته وکتل:

بچیه! اوس په بنه بد پوهېږې دومره څه دې زده کړې چې یو مامور میت وکړی شي

سباته چې لاړې دمکتب نه دې کاروبار خلاص کړه نورنو باید په یوه بله تمه پاتې نه شو څومره زر چې دا وطن پرېږدو بنه به وي.

پلار مې ستړی وو او دمور مې هسې فکر خراب وو زه هم دې فکرونو په مخه کړی وم چې څنگه به هغه ټاټوبی هېر کړم چې خاپوړي مې په کې کړې دي همزولي او ملگري په کې لرم په خاورو کې مې یې لوبې کړې بنسوونځی مې په کې لوستی دا راته تر ټولو سخته خبره وه چې دومره زر هر څه هېر کړم خود دې سره سره د بنار په کوڅو او بنسوونځیو کې خلکو دمهاجر مهاجرو بې وطنه نارې را پسې وهلې او ځان راته ددې ټولو سره سره نا اشنا بنکار بده په همدې فکرونو او دیوه نالیدلي کلي په لورد ستومانه سفر خیالونو د خوب څپه راباندې راوسته او په پردي هېواد کې دخپل اولس کلن ژوند ټول یادونه زما په ذهن کې دفلم دصحنې په څېر وگرځېدل

سهار وختي له چای خوړلو وړاندې د بنسوونځي په لوري لارم دکان ته په رسېدو مې پلار راباندې غږ کړ والکه! نن دې ټول کارونه خلاص کړه چې دکوریندې تړونو هغه هم دکان په کارون مصرف شو او زه د بنسوونځي په لور په نهیلی زړه روان شوم د بنسوونځي له دروازي نه وم ننوتلی چې د پولیسو گاډی ودرېده اوراضیه ترې رابنسکته شوه هغه زما ټولگیواله وه پلار یې د پولیسو غټ افسرو وراضیه به دخوارلسو پنځلسو کالو وه خو ماغوندې هلکان ورسره د ماشومانو غوندې بنکار بدل هغه هم بنکلی وه او هم یې په درس کې په ټول ټولگي کې سیال نه وو

که څه هم زموږ ښوونځی د ډېرو شتمنو کسانو لپاره نه وو خو پلاریې د دې لپاره دلته راوستې وه چې یو ورته ښوونځی نږدې وو او بل دا چې په ښوونمرو فارغه شي

راضیې په تېرو څو کلونو کې زما سره ډېر بد چلند کاوه مهاجر او غیبې به یې بللم که هغه مې د زړه نه نه خو ښېدی نه کله به مې یې هم دا کنځلې اوله سپکاوي ډک الفاظ نه وو زغملې خو ښکلا یې زه په هر څه وړاندې کړې وم همدغه ویرې چې بیا به راته ښکونځل وکړې زما له لپاره دهغې د مینې اظهار گران کړې وو

زما لیدو یوه شېبه تم شوه اوله مسخرو او ټوکو په ډکه لهجه یې راباندې غږ کړ

نهاره! چې په کور کې مو چای مای نه پیدا کړې چې دومره وختي راغلي... نه چې غلطه شوم پروپیسران خوتل خپلوند و ته وختي حاضرې ورکوي هسې نه چې کومه زمه واري ورباندې راشي که سنگه؟

زما زړه له درده وپرسېده په سترگو کې مې او ښکې را ډنډ شوې او ځان راته د یوه بې ضرورته انسان په څېر ښکاره شو نور نه هغه ماته یوه ښکلې نجلۍ نه ښکارېده هغې په تېرو څو کلونو کې هر ساعت ما او یو څو نورو مهاجرو ته د خپلو ملگرو په بدرگه دا ډول خبرې کولې خو موږ به په عاجزۍ په غوږونو کې مالوچ منډلې وو او په یوه پردي هېواد کې مو د خپلې بې وسۍ ننداره کوله

زما د نورو مهاجرو ملگرو کډې چې لارې بیانوزه دهغوی لپاره د ساعتېرۍ یوه ښه لوبه وم

په ژرغونې اوله تاثره په ډک اواز مې ورباندې غږ کړ

راضیې نور نو بس دې سبا که نه وي نو بل سبا ستاسې له ملکه د تل لپاره ځم د ښوونځی به یوازې تاته پرېږدم

یوازې نن ورځ اجازه راکړه چې خپل اسناد له ادارې څخه ترلاسه کړم

د راضیې په رنگ کې ناڅاپي بدلون راغی ځای په ځای حیرانه پاتې ودرېده خوزه مخامخ ادارې ته لارم خپله عریضه مې ورکړه او په انتظار کېنناستم دا ادارې له لویې کړۍ ته مې کتل چې ټول زده کوونکي له لین وروسته ټول لگیو ته روان شول خورا ضییه وړاندې ادارې ته مخامخ تروني لاندې حیرانه ولاړه وه اوله سترگویی مې او ښکې روانې وې په څو ساعتونو کې کار خلاص شو له مدیر صیب او نورو ښوونکو سره مې خدای پاماني وکړه مخامخ خپل ټولگي ته دخدای پاماني لپاره روان شوم خورا ضییه لاهم د ښوونځي په انگرې کې تروني لاندې ولاړه وه اوزه یې د سترگو له کونجونو څارلم کله چې ټولگي ته ننوتم داهم راپسې راغله له ښوونکي او ټولو ټولگيو الو سره مې مخه ښه وکړه راضییه هم په خپله څو کۍ ناسته وه د ښوونکي په ځای یې له حسرته ډکې سترگې په ما کې خښې کړې وې

کله چې له ټولگي و تم نو د ټولو په سترگو کې حتی دهغو هم چې زه یې مهاجرو بې وطنه بللم او ښکې و ځلېدې له وره مې چې دباندې قدم کېښود بې اختیاره مې د راضیې غږ غوږونو ته ورسېد

حمید جانه! کډه موڅه وخت ځي؟

دا غږ دومره بې اختیاره دهغې له خولې ووت چې نه یوازې ما بلکه ټولو ناستو زده کوونکو په حیرانۍ سترگې ورواړولې د راضیې په څیره کې د پرېشانۍ او اضطراب نښې له ورايه څرگندې وې بله دا چې د الومړي ځل وو چې مایې له خولې نه په دومره نازد مهاجریا بې وطنه په ځای خپل نوم اورېده ځان مې ناگاره کړ او په خپله مخه روان شوم

دویمه ورځ سهار مهال زموږ کډې په یو ډول بهرنیو لاریو کې چې ټولې په یورنگ وې او په تریالونو یې سرې ټاپې پرې لگېدلې وې بارشوي او د پولیسو د گواښ سره سم بله وروسته راوړسېدل د کمپ له دروازې چې و تم دلاری له پاسه مې راوکتل لاندې راضییه په دروازه کې ولاړه وه د پلاستیکی گلونو او خونورې کڅورې یې په لاس کې وې او په حسرت نیولې څېره یې له ساتونکو کمپ ته د ننوتلو اجازه غوښته خو زموږ د کډې لاری په ډیر ه بیړه روانه شوه دلومړي ځل لپاره مې حس کړه چې هغې نوردا هېرکړې چې زه یو مهاجرو بې وطنه يم

شهزاده

پاچا په خپله زرينه چوکی کې ځان تاوو کړد ملکې خواته يې ناڅاپي سترگې ورواړولې چې دغاړې په هاريې
گوتې وهلې او په خبره کې يې دژور خفگان نښې له ورايه برېښېدې خوپاچا بېرته دربارته وکتل او وينا ته يې دوام
ورکړ

ښاغلو! دلښکراعلی سرلښکر لاهم نه دی راغلی خوزما خبره په غورو اورئ زما پلار معظم ټولواک دې خدای
وښيي دننگ او غیرت په دې ډول خبرو او معاملو کې يې چاته دومره دخبرو او مشورو موقع نه ورکوله هغه هرڅه
په توره فيصله کول او يوازې دمېړنيو قدر ورسره وو خو کله چې هغه له خپل مرگ يو ساعت وړاندې ددغه هېواد
د پاچا هې تاج زما په سر کېښود نو يوه خبره يې راته دروستي وصيت په ډول وکړه هغه دا چې له دربار سره به په
هره جگړه او جشن کې مشوره کوم که ماته مې خپل پلار دغه وصيت هم نه وی کړی نو ما به په داسې ورځو کې
لکه نن چې زموږ سرلوړی ولس ورسره مخ دی له تاسې سره مشوره کوله خو زه نه پوهېږم چې سرلښکر صيب له
مانه په څه خبره دومره خفه دی چې تراوسه دربارته نه دی حاضر شوی

ښاغلو! نن هغه ورځ نه ده چې تاسې په داروښاد معظم ټولواک په ژوند دخپلو دښمنانو دخپلو لپاره په خپله
خوښه دجکړو ډگرونو ته روان وی نن زموږ دښمن مورته گواښ کړی هغوی فکر کړی چې دمعظم ټولواک په
مړينه زموږ پاچا هې کمزورې شوې او دوی فکر کوي چې دخپلو تېرو ماتو جبران به وکړي

په دربار کې ناڅاپي چيغې شوې

مور دخپل ځوان شهزاده په مشرۍ دخپل سرا بښودلو ته له همد اوس نه تياريو مور به دخپل دښمن
د پاچا هې تخت دخپل ځوان ټولواک په پښو کې خاورې کړو

ژوندی دې وي زموږ شهزاده!

ژوندی دې وي زموږ شهزاده!

پاچا يو ځل بيادلاس په اشاره هغوی غلي کړل خو يو سرتېری لاهم ولاړو

ښاغلو! شورا وزوړنه ته حاجت زموږ هېواد او پاچا هې په خطر کې ده هغه خاوره چې تراوسه دښمن په پښو نه
ده لگېدلې دښمن يې دلاندې کولونيت کړی خوزه وایم چې دغه ويارلې خاوره به زموږ سرتېري په خپلو

سرونو ساتي

ولاړ سرتېري لاس اوچت کړ او دخبرو اجازه يې وغوښته په ادب يې خبرې پيل کړې

بناغلی ټولواک! داخل به جگړې ته یوازې سرتېري نه بلکې ټول اولس به روان وي زه دسرلښکرساتونکی یم هغه بهر دلښکرلیکي معاینه کوي اودتیارسی قومانده ورکوي دپرزبه ستاسې په حضور مشرف شي سرتېري سلامي وکړه اوپه خپل ځای کښناست دملکې نه نیولې ددربار ترهر وزیر پورې په ټولو د خفگان سیوری خپور وپاچاد جگړې په اړه خبرې کولې چې یو سرتېری له سلامی اورسمي ادا بو وروسته رانتوت او غږېې وگر

بناغلی عالم پناه دي ژوندی وي دقدرمن سرلښکر ستاسې په حضور کې دمشر فېد و اجازة غواړي پاچاپه لور او از ځواب ورکړي

احمقه! دهغه په مخ چاددربار دروازې تړلې دي زړېې راوله له ډېره وخته دهغه په انتظار یم اوس په له خیره وروستی پرېکړه کوو

ټولو ددربار دزړینې دروازې په لوري وکتل دروازه خلاصه شوه یو دپاخه عمر خاوند چې لوړ قد، اوږده ږیره، اوږده بانه یې لرل سرتېرینو په زغره کې پټ وو رانتوت په مخ اولسونو یې دپخوانو زخمونو نښو نښو له چې دځوانۍ عمر یې ټول په سختو جگړو کې تېر کړي دی ټول ته یې سلامي وکړه او بیامخامخ دپاچا او ملکې خواته ورغی په ملاخ شو بیادوه درۍ گامه شاته په ادب ودرېد.

صیب دلښکر په نظم بوخت وم وینې چې په وخت ستاسې په حضور مشرف نه شوم پاچا او ملکې دواړو دلښکر مشرته وکتل پاچا پوښتنه وکړه

هغوی به کله روانېږي؟ هر وخت چې یو مناسب قومندان ورته پیدا شي پاچا حیران شو اوله خپلې زړینې چوکۍ راپاڅېد

داڅه وايې ستانه به مناسب سرتېری زموږ په پاچاهۍ کې چیرته وي؟ ته هغه څوک یې چې زما پلار ددغه پاچاهۍ تاج زما په سراپښی خوتوره یې تاته درکړې داتوره تاته هسې نه دته درکړل شوې ته چې کومو جگړو ته تللی یې نوموړ خپل بری یقینې گڼلی

دلښکر قومندان یې خبره ورپرې کړه

زه غواړم چې داخل دي دلښکر مشري ستاسې نازولی شهزاده وکړي ستامشروزی اوس دادي پنځه ویشتن کلن دی ددې جگړې لارښوونه باید هغه وکړي زه حاضر یم چې دیوه عادي سرتېري په بڼه دهغه تر مشرۍ لاندې و جنګېږم

دپاچاپه خبره کې دپېرشانۍ او خفگان نښې لازياتې شوې څو قدمه وړاندې راغی اودسرلښکر په اوږه یې لاس کېښود

بناغلیه! ته زموږ دپاچاهۍ توره یې تاسره دا خبرې ښې نه دي ته یوازینی کس یې چې په دربار کې دي هره خبره اورېدل کېږي خوددې سره سره په دربار کې دا خبره خپېرې چې ته زمانه خفه یې؟

سرلښکر مخ ددربار خواته راوگرځولو او په خبرو شوو زه یو سرتېری یم دسرتېرو د عمل اوزمویښت ځای دجگړې ډگرو نه چې ددربار په قالینو ودرېږي اود طوطي غوندې خبرې وکړي

بناغلو! زه دخپل زړه خبره غوڅه کوم دتېرو دوو میاشتو راهیسې زموږ دپاچاهۍ شهزاده نه معلومېږي په لښکر دهغه په اړه دوو خبرو زوراخیستی یو داچې هغه معظم پاچاپه دي توروژلی چې دهغه په وړاندې دپاچاهۍ دعوه ونه کړي بله داچې ټولواک صیب غواړي هغه زموږ په پټ وساتي هغه دجگړې له میدانونو، تورو او مرگونو لرې یو نازولی ځوان رالوی کړي او څه ضرورت ته ونه رسیږي حال داچې هغه په دي هرڅه پوهېږي معظم ټولواک باید زموږ دپاچاهۍ دنورو ټولواکانو په څېر دشهزاده گانو او په زړونو کې دناز او نخرو په ځای دجگړې

، سپا هیئتوب، غیرت، قربانۍ او مرگ کیسې پرېږدي

مور خپل تاريخ يوازې د همدغه ځانگړتياوو په اساس له نورو پاچاهيو پيل کړي يو او ملت مو په سر لورې ژوند کوي که معظم ټولواک زموږ د پاچا هې شهزاده له همدې وېرې وژلې وي نوزه د داسې پاچاهانو لپاره د تورې او چټول څه چې د جگړې په وړاندې يو قدم هم گناه بولم که شهزاده ژوندی وي نوزموږ د لښکر مشري دې ضرور ور سپارل شي ماته د جگړې له ډگره د سر تېرور وژل ډېر ضروري دي بڼا غلی شهزاده مادوه مياشتې وړاندې د خدای بڼلي مشر ټولواک په وخت کې د جگړې په لومړيو لیکو کې لیده هغه مهال چې د لښکر مشري زموږ داوسني ټولواک صيب په غاړه وه په هغه جگړه کې زموږ دريمه برخه سر تېري ووژل شول خو بری مو ترلاسه کړ ما د جگړې ټول مړي وکتل چې خپل ملگري کو چنی شهزاده پکې وگورم خو هغه په مړو کې نه وو راته معلومه شوه چې بېرته راغلی دی خو.....

پاچا دخبرو بس کولو اشاره ورته وکړه او دربار ته يې وکتل ټولو وزيرانو په چوکيو کې خپل اړخونه بدلول او خولې يې له حيرانۍ وازې نيولې وې

بڼا غلو! اوس ددې وخت نه دی چې په دې ورو ورو خبرو بحثونه وکړو که زموږ د پاچا هې د تېر و بریو تاج د لښکر د سر قومندان صيب په سر نه وی نو نن به يې سر د تل لپاره له تنې مخه بڼه کوله دا لومړی ځل دی چې په يوه پاچا د خپل بچي د وژلو تور لگول کېږي خو که سباته زموږ د لښکر د دښمن تر بڼار او زندانه ورسېږي نو د لښکر بڼا غلی مشر به بيا په خپلو خبرو پښمانه وي

پاچا سر لښکر ته وکتل او ارام په څو کې کښناست خو سر لښکر بيا خپلو خبرو ته دوام ورکړ

زه ستاسې يو سر تېری يم زه هغه کس يم چې دوه مياشتې وړاندې مې د دښمن سره په جگړه خپل درې واړه زلمي زامن د سلگو او ځنکدن په حالت کې په وينو لړېد پر بڼو دل او د دښمن اسونو يې جسدونه له پيژندگلوۍ ويستل هغوی درې واړه زما د زړه ټوټې او د شهزاده ټولگيوال وونن د هغوی نوم نښان نه شته اونه يې ددې ځمکې په مخ د مزار په نامه څه موجود دي زه له معظم پاچانه دا پوښتنه کوم چې زما دغه درې نوم ورکې زامن او ددې پاچاهۍ يو شهزاده د کومو ځانگړتياوو په اساس سره بېلېږي

بڼا غلو! ما کومه کوستاخي نه ده کړې ما يوازې هغه له حقيقت نه پرده پورته کړه چې د دربار مشران يې د خپلو مقامونو د ساتلو لپاره نه شي ويلی زه يوازې دا وېل غواړم چې په دې دربار کې بايد يو شهزاده او د لښکر عادي سر تېری هېڅ فرق ونه لري چې دا په تېر و زمانو کې زموږ د پاچاهۍ د پاتې کېدو يو راز وو معظم ټولواک! که زموږ شهزاده گان همدا سې په ناز او نعمتونو کې د جگړې له ډگره لرې د شاهي ماني په بڼونو او د مرمينو مانيو په پالنگونو کې رالوی شي نو داسې و

گڼه چې سر له اوسه زموږ د شاهي ماني د بڼست ډبرې په وتو شوې او تاريخ.....

سر لښکر لا خبرې نه وې خلاصې کړې چې د دربار دروازه خلاصه شوه يو لور رتبه سر تېری د پاچا خواته په ساه نيولي انداز يې د پاچا مخې ته خبرې په ورخطا انداز خبرې پيل کړې

صيب د دښمن لښکر زموږ د سرحد يو کيلو متری ته رارسېدلی او په ډبرې تېزۍ سره زموږ دې خواته راروان دی که سر له اوسه يې مخه ته ورروان نه شو نوزموږ له سرحد به راداخل شي او زموږ پاکه خاوره به په خپلو قدمونو ناولې کړي

په دربار کې شور جوړ شو ټول پا څېدل سر لښکر د ملکې او پاچا لاسونه بڼکل کړل او يې له څه خبروله دربار په منډه ووت.

د پاچا هې په سرحد کې له دولس ساعته سخي جگړې نه وروسته د دښمن ليکې کډې وډې شوې او سر لښکر يې د پاچا هې د سر لښکر د يو غيشي بڼکار شو هره خوا د دښمن د سر تېرو امبارونه جوړو و هره خوا وپرونه

او کړيږي او رېدل کېدې نور نو د پاچاهۍ سرتېرو ته يوازې د دښمن تعقيبول وړ پاتې وو، ټوله شپه په ښار کې نښتې راوښې وې د دښمنانو پاچا او ملکه هم په تيارو کې په تېښته بريالي شول د سهار د لمر راختوسره دلښکر مشر د پاچاهۍ بيرغونه د ښار په ټولو لورې زېر جوړ وړپول بيا په اس سپور شو او د زندان دروازه يې ماته کړه د زندان نيمايي برخه هم دده دلښکر هغه سرتېري وو چې د تېرو جگړو په مهال دښمن نيولي وو، سرلښکر ته ټولوزندانيانو په خوښۍ غاړې ورکولې او خولې يې له خوښۍ وازې پاتې وې سرلښکر د زندان د يوې ښکلې وړې کوټې قفل مات کړ او دروازه يې خلاصه کړه د پېلوو څې په تته رټاکې يې په يوه بندي سترگې ولگېدې چې په لاس او پښو کې يې زولنې وې، سربې څوړند اچولې وو، سرلښکر د هغه سر له زنگون رااوچت کړ بندي چې په مخ او لاسونو يې د زخمونو نښې وې ده ته مخامخ وکتل د سرلښکر خوله له حيرانۍ وازه پاتې شوه، توره او خنجر يې له لاسه پرېوتل او بندي يې په غېږ کې ټينگ کړ

زما شهزاده! زما د زړه سره! زمريه! زما فکرونه غلط وو مافکر کاوه چې ته به مور نه پت د پاچاهۍ په ماڼۍ کې دعيش او خوښۍ ژوند تېروي ماوېښه ژوندی دې وي زموږ معظم ټولواک، راځه ته نور بندي نه يې راځه ښاغلي! چې د دغه سترې زېرې خپل دربار ته کډه يوسو د سرلښکر له سترگو او ښکې راماتې شوي او د شهزاده د زولنو په ماتولو بوخت شو.

۱۳۸۸/۲/۱۶

وروستی فصل

په خپل ورځني مهال وېش کې يې د شپې يوه اوږده برخه دخپل نوي داستان د ځينو برخو ليکلو ته ځانگړې کړې وه.

هغه به چې ماښام ناوخته دورځپانې له دفتره کور ته راغی نو د ورځنيو تودو پېښو او خبرو نو ليکلو به يې ذهن دومره خوړلی وو چې دکورنۍ د غړوسره به يې هم په ورين تندي خبرې نه کولې د ډوډۍ تر وخته به يې په يوه اوبله ځان بوخت ساتلو په ذهن کې به يې لاهم ورځنۍ پېښې او خبرونه روان وو.

هغه به په همدې ځوانۍ او مجرد ژوند کې دومره فکري او خاموش وو چې ډېر د پاڅه عمر او سپين ږيري کسان هم داسې نه وي خو کله يې چې په ورځپاڼه کې خپل پرلپسې داستان پيل کړ نو طبعه يې تر پخوا هم ناارامه شوه او د يوه ناکام مين په څېر به يې چرتونه وهل ورو ورو يې دکورنۍ غړي هم ورسره بلد شول او هغه يې په دې اړه سپيناوي ته نه مجبورولو له ډوډۍ خوړلو وروسته به سيخ خپلې کوټې ته ننوت وربه يې ځان پسې بند کړ او د داستان په ليکلو به بوخت شو ډېرې پاڼې به يې توري کړې خو چې دلو ستلو وروسته به يې خوښې نه شوې ټولې به يې څيري کړې او ليکنه به يې له سره دخوښۍ په څرگندولو پيل کړه تر هغه به په ليکنه بوخت وو چې دخپل داستان له اتلانو سره به په خپله په خوب کې روان شو له هغو سره به يې خبرې پيل کړې هر يوه به ورته چپغې وهلې چې داستان يې زرخلاص کړي ډېر و به گيله ترې کوله چې ولې يې کېسې د ښار زرگونو خلکو ته رسولې.

سهار به چې ليکوال دخوبه راپاڅېده نو گڼې پاڼې به ترې لاندې پرته وې نن ماښام يې دورځپانې د مدير نه اجازه وغوښته او ورته ويې ويل چې د داستان وروستې فصل ليکې هغه دخپل دې داستان په سبب دورځپانې په مدير دومره گران وو چې هرغوښتنه يې منله نو ځکه خويې نن هم اجازه ورکړه چې د داستان وروستې فصل بشپړ کړي.

په لارويې په ذهن کې بېلابېل فکرونه گرځېدل هغه مجبور وو چې نن شپه دداستان اتل ووژني هغه کس چې دتېريوه کال نه راپه دېخوا د هغه دنيموشپو ملگری وو او دزړه کېسې يې ورسره کولې په وروستي فصل کې دداره مارانوله خوادداستان شريف اتل له ټولو ملگرو سره وژل کېدولو.

هغه له ځان سره فکر کاوه لکه په ريښتيا چې بېگاته قتل کوي ځان ورته يوقاتل ښکارېده هغه دداستان په پيل کې دمقدمې په ډول ليکلي وو چې دايورښتني داستان دی خودايوازي ده ته معلومه وه چې په څومره مهارت يې په يوه خيالي داستان دورځپانې له مسئول مدير نه نيولې تر هر عادي لوستونکي تېرايستلي دي. دداستان اتل ورته دومره گران شوی وو چې اوس ورته دوروستي فصل ليکل له حده سخت وو ځکه چې په دغه فصل کې يې بايد هغه وژلی وي.

دشپي ناوخته يې دکوتې ورپه ځان پسې بند کړ په سپينو پانيو يې څو ځله قلم وڅوڅولو خوداتل دمرگ صحنې ته به چې ورلنډ شو بيا به يې زړه درد وکړ دبد ماشانو دډلې پياوړی قاتل به چې داتل خبره دتومانچې په دوربين کې راوسته نودهغه قلم به ځای په ځای په پانه مېخ شو شاپه تخته به اوږود وغځېد او په گوتوبه يې لږزه راغله له ځان سره به يې په لوړ او ازخبرې پيل کړې.

دهغه په ځای زه دوژلو وريم مادروځپانې ټول لوستونکي ددروغوپه يوه خيالي داستان وژړول نور بايد هغوی ته حقيقت ووايم اوبښنه ترې وغواړم زه نشم کولی هغه بې گناه ووژنم يوازي ددروغو گناه مې بس ده نه غواړم يوقاتل شم.

بيا په ځای کې راکښناست گوتواو قلم يې له پانوبل خوا زور کاوه له مجبورښته يې قلم په سرپوښ کې بند کړ دداستان لوستل يې يو ځل بيا له سره پيل کړل نيمه شپه کېده چې ټولې پانې يې ولوستلې او دوروستي فصل سپينې پانې ته راوړسېد زړه يې دداستان په ليکلو له پښمانۍ ډک وو هغه نن شپه مجبور وو چې دداستان وروستي فصل وليکي اودداستان اتل له خپلو ټولو ملگرو سره ووژني خودقتل خبره به يې په زړه دغشي په څېر ولگېده.

په سترگو يې تپه تياره شوه بيا يې دکوتې دېوالونو ته وکتل او چغې يې کړې. زه قاتل نه يم! هغه هېڅ گناه نه لري دداستان وروستي فصل ته رسېدلی يم لاهم نه پوهېږم چې داستان مې کوميدې دی که تراژېدي نه... نه داهرڅه لاهم زما په واک کې دي بايد خپله دداستان وروستي فصل شم.

قلم يې راواخيست بې اختياره يې په ليکلو بوخت شو په خوشېبو کې يې شپږ او په پانې تورې کړې په تندي يې په يخه هوا کې دلومړي ځل لپاره خولې راماتې شوې دداستان وروستي فصل ته يې دپای ټکی کېښود نيته يې وليکله او په بيړه اوچت شوله مخامخ الماری نه يې يوه نوې تمانچه راواخيسته او خپل تندي ته يې برابره کړه په کوټه کې له يوه درانه اواز سره ليکوال دوروستي فصل په پانوپرمخې راوړغورځېده.

دورځپانې لوستونکې سبا ورځ دورځپانې ترلاسه کولو په انتظار وو او کله يې چې دداستان دوروستي فصل لپاره دورځپانې پانې واړولې نو په ځای يې دليکوال تصوير اوناڅاپي مړينې خبر دوروستي فصل په نوم خپاره شوي وو.

زنداني

که دازېری ډېر نه لس کاله وړاندې پرې شوی وای نو شاید چې د زندان نه له وتلو وړاندې به یې له ډېرې خوښۍ ساه ورکړې وه خو اوس چې دولسشمه فرمان سره سم دهغه د زندان دېرش کلن ژوند پای ته ورسېد نو دده لپاره کومه نوې اوبه زړه پورې خبره نه وه.

ادم خان اوس هغه پخوانی ادم خان نه وو چې هره شېبه به یې کور او بچیانو په یاد له سترگو او ښکې روانې وې هغه اوس د ابيخي هېرکړي وو چې هغه یو وخت د یوې شتمنې کورنۍ غړی وو او دښه ژوند خاوند ووله زندان او دغه تکې تورې کوټې سره یې دومره عادت اخیستی وو چې نور نو د ازاژوند خیال هم ورسره نه ووله زندانه ورته وتل داسې ښکارېدل لکه څوک چې له خپلې معشوقې نه جدا کېږي، دېرش کاله چې یو څوک له خپلې کورنۍ او خپلوانو ورک شي او دهغه غوندې په زندان کې عمر تېر کړي نو دهغه زړه به خامخا د دردونو په کرونده بدلېږي

ولسمشر به خدای خبرد کومې خوښۍ په ویاړدغه مجرمین معافي کړي وو کله هسې خواخوږونه پخوا هم تېرېدل خود ادم خان غوندې زندانیانو ته یې رښتیا هم کارکتلی وو

ادم خان لاپه دغه ذهني کشمکش کې وو چې یوه سرتېري دروازه ور خلاصه کړه یوه جوړه جامې یې په مخ کې ورته وغورځولې او په خندا ډوله لهجه یې ورته زیاته کړه:

— پاڅه خبره! اوس دې لکه چې کورته زړه نه کېږي ادم خان په رډورډو و سترگو سرتېري او بیا جاموته وکتل خو هغه ورته بیا یو قدم راوړاندې شو.

هسې ولسمشر په تاسې مردار خورو مهربانه شو پاڅه په نیم ساعت کې جامې بدلې کړه کوټې ته بل زنداني راځي کور او خپلوان به لرې، کنه بیا پخواني یادونه درته تازه کوم د پخوانو یادونو په اورېدو سره ادم خان په ځای کې رانېغ شو

— ځم صیب ځم..... هسې پښې مې لږ درد کوي!

په کلې کې سهار وختي شورما شور وو هر چا د اختر لپاره تیاری نیوله د قربانۍ مالونو په هرانگړو او مال ځای کې بغارې وهلې د جومات ملاصیب په لاسپېکر کې وینا کوله او خلک یې ښو کارونو او د قربانۍ فضیلت او یو د بل سره پخلاينې ته رابلل په همدې شېبو کې یو ډنگر وچ کلک انسان چې لویه خبره ږیره او زېرنگ یې لرلو او د چرسې غوندې ښکارېده کلي ته ورننوت له شانه یوه ډله شوخ ماشومان ورپسې وو او دلېبوني لېبوني نارې یې پسې وهلې.

ادم خان په دې دېرشو کلونو کې هر څه هېرکړي وو خود خپل کلي نوم یې نه وو هېرکړې په ښار کې یې هم خپل پخوانی کور پیدا کړ خو پیره دار ورته وویل چې د کور مالکان ټول د اختر لپاره کلي ته تللي دي

دیوه لوکس او ښکلي کور دروازه یې ټک ټک کړه په لومړي ځل یې په زړه کې سېک پیدا شو زړه یې درزا پیل کړه د خپلې کورنۍ د دېرشو کلونو پخواني یادونه یې په ذهن کې وگرځېدل په سترگو کې یې اوښکې راماتې شوې د دروازې د دویم ټک ټک سره دانگړنه د چا د پښو ښکالو او ازراغی اوبې له ځنډه دروازه خلاصه شوه یوه شل کلن ځوان ادم خان ته په کرکجن نظرو کتل او په غوصه یې خبرې پیل کړې

مردار خوره ولې زنگ نه وه چې د دروازې رنگونه الوزوي نن ورځ د سوال او سوالگرۍ نه ده چې ته دلته ولاړې و ام څه ددې ځایه ورک شه که نه دپسه په ځای به دې قرباني کړم ادم خان یو قدم وروړاندې شو په شمېرلو الفاظو یې خبرې پیل کړې:

وه ځوانه !ته زما خپل يې زه سوالگر نه يم خپل کورته راغلی يم ځوان و خندل اوزياته يې کره
 واه واپکه دادې لابله سپکه اوس دکوردعوه هم کوي وام څه په جومات کې کپښنه چای هم وڅښه او خلک به
 پيسې هم درکړي څه له دې ځايه دې دابده څېره دې ورکه کره چې زمور ماشومان به وو پروې !
 په سترگو کې داوښکوبه پيرامات شواو دځوان په اوږه يې لاسونه کپښودل
 بچوزه سوالگر نه يم ادم خان نه يم خپل کورته راغلی يم ځوان يو قدم ترې شاته شواو په شونډو يې قهر جنه
 موسکارو غورېده.

څه څېرته ددې ځايه ورک شه زما ادم خان لالا خويي دېرش کاله وړاندې شهيد کړييازه دومره جاهل يم چې خپل
 ورورونه پېژنم په ټېلو ټېلو يې له دروازې نه لرې کړ او دروازه يې بنده کړه.
 زړه يې دکاني په څېر کلک شو بېرته په راغلي لار روان شو دخپل کشروروعظم خان خبرويي په ذهن کې
 شورجوړکړی وو پرلپسې تندیکونه يې خوړل لس پنځلس گامه نه ووتللی چې له يوه تنديک سره په ځمکه
 راولوبد اوله خولي يې سوررنگه ويني داره وکړه.

کتیبه لیکونکی

هرسهاربه چې دپوهنتون په لور روان شوم نوضروربه مې په لاره کې دهغه ځوان کتیبه لیکونکي پوښتنه
 کوله او خوشبې به يې په واره کې دکان کې ورسره تم کېدل.
 دهغه په کوچني دکان کې به دمرمرینوډبرو سپین گرد خوروو خوله اوپزه به يې په دستمال تړلې وو اوزه به
 يې هم په خبروسم نه پوهېدم خوترټولو په زړه پورې راته هغه بیتونه وو چې دنوو قبرونو لپاره به يې په نوو
 کتیبو لیکلي وو اوهرلاروي به له دکانه بهر ورته پوځل خامخا کتل.
 دیو څو بیتونو په لوستلوه مې دغه نړۍ په سترگو کې تته شوه هرڅه به راته پیکه ښکارېدل په کتیبو ټول لیکل
 شوي بیتونه دومره دردونکي وو چې يوه شیبه هم ترې زړه نه صبرېده دنیا دبدرنگۍ اوداخرت ښکلا ټولې
 خبرې پکې بیان شوې وې.

په ژوند لیکونو کې دنبارډېر مشهورکسان هم وو چې کتیبه لیکونکي ورته په خپل ذوق اوځانگړي ډېزاین د
 هغوی ددې نړۍ وروستی پتې پرې لیکلې وې.
 ددغي دردونکو بیتونو ټاکنه دکتیبه لیکونکي دځانگړي زوق څرگندونه کوله یو څو بیتونه به يې ستاسې
 لپاره هم راوړم.

په مزارمې ولي پته خوله تېرېږې

سپېرې خاورې خومي غږکولی نشي

دایه یاد دمحبت درسره واخله

دژوندون شمععه به مړه وي مونږبه نه یو

راشه په سلگو کې دکفن غوتې مې پرانېزه

هغه سترگې پتې شوې چې ته ترې شرمېدې

گورهم وړان نه کړستاتصویرزما په سترگو کې

خو اڅېرمېرېانو کړه راجوړه نړۍ لاره په سترگو

په ژوندون دې چې زما ونه کړقدر

پس له مرگه مې بيامه ژاړه په قبر

قبرسوری کړه حال مې گوره

په خمارو سترگو مې پر بوتل گردونه

همداسې نور دې ته ورته بیتونه چې د ډیرې لرغونو شاعرانو و په مرمینو کتیبو لیکل شوي وو چې لوستونکو ته به یې د مرگ خپره او د هدیرې درد نه چوپتیا یادوله.

هغه دومره شهرت ته رسېدلې وو چې د ښار ډېرو عمرخوړو کسانو به لاپه خپل ژوند هم د شناختې جوړولو د یزاین او لیکنه ورکوله هلته له هر چانه دا خبره هېرېده چې یوازې یو اگان د مرگ خولې ته نږدې خلک دي.

ځکه هلته د ماشومانو، زلمو، د جگړو د شهیدانو او بوډاگانو ټولو ژوند لیکونه موجود وو او د هر چا د مرگ نېټې یې په مرمینو کتیبو لیکل شوي وې زه په پوره باور ویلی شم چې له دنیاوي چارو به مې زړه مات شو نو هلته به ورغلم او یوه شپبه به مې د همدغه نالیدلي موجود په اړه سوچونه کول.

نور نو دواړه دومره سره اشنا شوي وو چې د ځینو کتیبو په دیزاین او درنگ په انتخاب کې به یې هم زما سره مشوره کوله او په ساعتونو وخت به مې د هغه له گردونو په ډک دکان کې تېرېده.

د هغه ټول مشتریان داسې کسان وو چې خونې به یې نه پېژنده د ټولوبه څوک مړه وو او یا به یې له وړاندې د کتیبې لپاره لیکنه ورکوله.

یوه ورځ د جمعې په ماسپښین د هغه خواته ورغلم زما په ورتلو پاڅېده او د لومړي ځل لپاره یې په خدا غاړه راکړه لوی لوی بریتونه، وروځې او بانه یې د مرمرو په سپین گرد لړلې وو. مالا بله خبره نه وه کړې چې یوې لویې مرمینې کتیبې ته یې اشاره وکړه. ته وگوره نوی دیزاین دی!

د دکان په کونج کې اېښي کتیبې ته نږدې ورغلم چې په سر کې یې دنورو دردونکو بیتونو په څېر بیتونه راغلي وو ټوله مې په بیړه ولوسته لا خلاصه کړې مې نه وه چې د درد یوڅپه راباندې راغله داڅه کوي خپل ژوند لیک دې په ژوندون لیکلي؟! هغه بیا و خندل.....

ملگریه! په ژوند هېڅکله هم اعتبار نشته.

هسې نه چې بیا زما په ذوق برابر کتیبه راته څوک ونه لیکي.

هغه خپل ټول ژوند لیک په نوي دیزاین لیکلې وو خود وفات نیته یې په قوس کې خالي نیولي وه د کتیبې په لوستلو دومره وو برېدم چې په بدن مې لږزه راغله. خو هغه بیا غیبراکړه.

ویرې او فکر ته اړتیا نشته مرگ ماته اشنا دی زه او مرگ هره ورځ د دوو ماشومانو په څېر یو د بل سره لوبې کوو زما ټول عمر د مرگ په یاد تېر شوی زما د ژوند یوه شپبه هم د دغې ښاغلي د یاده خالي نه ده نویا ولې ترې وډار شم که نن نه وي نو سبا به خامخا غاړه ورکوم.

هغه په مادومره اثارو کې چې د مرگ یاد به هرځای د سیوري په څېر اسره روان وو په اونۍ کې به یو یا دوه ځله د ښار لویې هدیرې ته ضرور ور تلم کتیبې مې لوستلې او په دعا مې لاسونه او چتول.

یوه اونۍ وروسته بیا هدیرې ته لارم د هدیرې په لمن کې یوه نوي قبرز ماپام ځانته واړولو چې بنسکلې مرمینه کتیبه پرې ولاړه وه او په پنجره کې یې درنگ بوتلونه او واړه برسونه دواښوپه سرپراته وو.

د عادت سره سم مې د کتیبې په لوستلو پیل وکړلایم یې مې نه وو لوستي چې د سروینسته مې نیغ راو درېدل دا هماغه کتیبه وه چې یوه اونۍ وړاندې مې دهغه په دکان کې لوستې وه. لوستوته مې دوام ورکړ خواوس هغه خالي ځای په یوه نیټه ډک وو او ترڅنګ یې د کتیبه لیکونکي د سرطان ناروغۍ یادونه هم شوې وه.

۱۳۸۸۱۱۳

په زندان کې زېږېدلی ماشوم

د ماشومې غوتۍ ټول عمر له ۱۸ میاشتو څخه زیات نه وو د ښار په زندان کې تر ټولو کوچنۍ زنداني وه بله دا چې هغې اجازه لرله چې په زندان کې ازاده وگرځي او دنورو بندیانو خونو ته ورشي له نامه سره یې هر زنداني آشنا وو کله چې به څوک دخپلو زندانیانو پوښتنې او احوال اخیستنې ته راغلل نو یو ځل به یې وپوځي غوتۍ هم بنسکوله او په لاس کې به یې یو څه ورکول. هغه په زندان کې تر ټولو کشره زنداني وه.

سلما او سدو خان چې کله پولیسو د دوو مجرمینو په نوم په دغه زندان کې واچول نو دا هغه شپې او ورځې وې چې دواړه په یوه اوبل دزړه له کومې مین و سلما په لومړي ځل په خپلو رگونو کې دیوې رېښتنې مینې خوځښت حس کړی وو هغې له سدو خان سره واده وکړ خو د ژوند خوږې ورځې او شپې یې په زندان کې تېرې کړې او د مینې لومړۍ میوه یې همدا غوتۍ وه.

غوتۍ د زندان په تنګه فضا کې د سلما او سدو خان له غېږې روتو کېده یا که لږ بل ډول ووایو هغه د دوه داسې انسانانو لور وګڼل شوه چې د تیارو د اوږدو مزله نه یوې روښنایي ته درسېد و سره سم یې خپل لومړي قدمونه بیا په یوه تیاره واټ کېښودل د غوتۍ لومړۍ ژړا هم د هغه زندان په چاپېریال کې اوچته شوه چې له کریرو او سرو اوسیلو سره له پخوانه آشنا وو او بیا داسې وخت هم راغی چې غوتۍ ټولو زندانیانو وپېژنده او هر چا به نازور کولو دخپلو اولادو نو تنده به یې پرې ماتوله.

هغه به ډېر ځله دالا هو په ځای د زندانیانو ساړه اوسیلی او د زولنو شرنګا اوږدله حتی چې دخپل زنداني پلار او یامور غېږې ته به هم ورغی نو هغوی به ورته د حسرت او درد له اوبښکواو اوسیلو پرته بل څه نه ډالی کول.

ډېر ځله به چې غوتۍ د زندان په دهلیزونو او انګرې کې سترې شوه نو د سلما غېږې ته به یې پناه وروړه سلما به دزړه غوتۍ د زولنو په شرنګهارا وده کړه او خپله به د سرو اوسیلو سره پخوا زمانو ته لاړه...

په اور کې هغه څوک سوزي چې اور پرې بلېږي هو ځکه خود سلما د بنسکلا او جمال له زوره هغه څوک خبروو چې په ژوند کې یو ځل دهغې دلیدو ویاړ وپه برخه شوی وو ددې ما حول نږدې کلي کورونه څه چې د ښار په لري څنډو کې هم ډېر و خلکو دهغې صفتونه کول.

که به د هغوی په گاونډي کې د بل چا د بنسکلا ستاینه هم کېدله نو د سلما بنسکلا دهغوی لپاره یو لوړ معیار او نمونه وه او ویل یې چې د سلما په څېر بنسکلي ده هغوی ملامت نه وو د سلما په څېر کې فطري بنسکلا غزونې کړې وې د غرونو طبیعت، رنگ او بوی یې درلود د سلما پلار یو شتمن کوچنی وو خو خدای خبر چې ولې یې د غرنی ژوند نه زړه تور شو ټول مالونه اور مې یې وپلورلې او بلاخره یې د ښار په دغه برخه کې یو کورواخیست یو کال وروسته

یې خپل بچیان بنوونځي ته واستول سلما هم په کوچنیوالي کې په زده کړو پیل وکړ خو خبره چې دهغې ترشل کلنۍ ورسېده نو په طبیعت کې یې هغه خویونه نه وو پاتې کوم چې غرنۍ او کلیوالي پېغلې ورباندې ښکلي وي، دښار په رنگ لمبېدلې وه او حتی تردې چې په ښاري سینگار کې یې تربل هرچا زیات افراط کاوه او دخلکو سترگې یې په زور ځانته وراړولې له دولسم نه تر فارغېدو وروسته یې پلار دیوه سوداگري ته ورکړه دا پرېکړه د سلما د خوښې خلاف وه خو د پلار سترگې یې د لور پرېمانه پیسپټې کړې وې.

له واده یې څو میاشتې نه وې تېرې شوې چې سلما د لومړي ځل لپاره خپل خطرناک پلان عملي کړ او د تل لپاره یې له خپل مېړه نه ځان خلاص کړ.

داسې وو چې یوه شپه یې مېړه په خواږه خوب اوده وو نو د تمانچې په مرمۍ یې دهغه دخوب موده د ابدیت لپاره وغځوله.

د خپل خاوند د گڼو شتو سره له یوه بل نوي ملگري سره و تنبته ده له دویم مېړه سره یې همدا سې لوبه وکړه د پیسو په وړلو یې له درېیم ملگري سره واده وکړ.

نور سلما د اهرې کړې وو چې هغه څوک او د چار لور ده دهغې په سربوایزې د پیسو او شهرت گټلو خمار خوروو خوپه څنگ کې یې دخپلې ژبې او ښکلا له جادو هم پوره کار اخیست خپل کور او خپلوان ترې هېروو او د ښکلا په زور به یې په خپل نوي خاوند هره پرېکړه منله.

پوره یو کال یې له درېیم مېړه سره تېر کړ هر ورځ به یې د ښار په پارکونو کې ورسره مازدیگري چکرونه وهل خوپه دې یوه کال کې هم د اولاد مور نه شوه یوه ورځ دخپل خاوند سره له چکره وروسته د ښار یوه هوټل ته د ډوډۍ خوړلو لپاره تللې وه چې د هوټل په دهلېز کې یې په یوه ښکلي ځوان سترگې ولگېدې په هماغه سرسري کتو کې یې خپل دکاکا زوی سدو خان وپېژندلو هغه څوک چې د ماشومتوب ډېرې سپېڅلې شپې یې ورسره تېرې کړې وې او بیا به د ژمي په موسم کې درې میاشتې ددوي کور ته د درس وپلور لپاره راته.

د سلما په زړه کې د درد یوه څپه تېره شوه سدو خان ته یې په څېر څېر وکتل په سترگو کې یې سره وپېژندل خوسدو خان په حیرانۍ سره راپاڅېد سلما او دهغه خاوند ته یې ستړي مشي وویل او بیا په بې صبرۍ د سلما خواته ورنلنډ شو.

اخر د و مړه بې حیايي او سپیتوب تا د افکر هم ونه کړ چې اخر د چالوروي او څه دې وکړل؟
مونږه په ښار کې پښتو او پښتونواله و بايلله خو عزت مويه خپل لاس کې وو.
سلما و خندل.....

سدو صیب د ازې خبرې دي مادرته و بل چې غواړم ژوند مي دیوه ښکلي فلم په څېروي ما هماغسې ژوند وکړ د ژوند په فلم کې زه اوس هم یوه اتله يم.....

د سدو خان په سردرد راغی خپله ماضي ورته دیوه خوب په څېر ښکاره شوه او اوسنۍ خبرې هم ورته دخوب نه کمې نه وې په فکرونو کې ډوب شو خو سلما بیا وروړاندې شوه خاوند ته یې په اشاره د تلوا مروکړ او سدو ته یې مخامخ وکتل.

زه بیا هم له تاسره په پخوانیو وعدو ولاړه يم خو شرط به دا وي چې زما د لیدو په اړه دې چاته له خولې حرف هم ونه باسې. کنه زه بیا د اهرېوم چې ددواړو وینه یو وخت سره شریکه وه.

سدو خان لاپسې حیران شو سلما ورته بیا هم د پخوا په څېر ښکلي ښکاره شوه لکه وخت چې دهغې د ښکلا له بڼې نه یوه پانځه هغه یو وخت سره شریکه وې.

د ښار په ځینو هوټلونو او پارکونو کې یې بیا بیا سره ولیدل سدو خان که هر ډول وو خو سلما احساس کړه چې هغه

د یوې ښکلې ښځې تر څنګ یوه ماهره قاتله هم ده خواوس یې چې په ریښتني ډول په یوه داسې چارزه بایللی چې ماشومتوب یې ورسره تېر شوی وو .

دلومړي ځل لپاره د یوې ریښتني مینې احساس چې پخواني یادونه او اوسني خواږه دواړه پکې وو هغه دې ته مجبوره کړه چې خپل درېیم مېړه هم دنورودو په برخلیک اخته کړي.

همداسې وشول دهغې درېیم مېړه په روغتون کې له خو خبرو وروسته د ژوند وروستی سلګۍ وهلې او دله خپل ریښتيني مین سره له ښاره د تیښتې په حال کې وه چې پولیسو دواړه ونیول او دویمه ورځ د پولیسوله جنایې څانګې دلته د ښار تر ټولو لوی زندان ته راوړل شول.

۱۳۸۸/۱۱/۵

جلال اباد هاشمي پلازه

له وینې ترمینې

د ښار لوی روغتون اوزمونږ پوهنځی دومره سره نږدې وو چې ډېر ځله به دناروغانو ویرونه اودعا جلوناروغانو دامبولانس اوازونه رارسیدل یوه کوچني واک ته ورته ساحه زمونږ د پوهنځي اورغتون ترمینځ پرته وه. په اونۍ کې داسې ورځې ډېرې کمې راتلې چې د روغتون نه دې دناروغانو کوم پایواز زمونږ د ټولګي وړدوینې دغوښتلو لپاره ونه ټکوي له دغه ټک ټک سره زمونږ ټولګیوال دومره عادي شوي وو چې کله به کوم بل سړي یا دپوهنتون لورپور مسئولینو اونا شناسنادانو هم وروټکولونوهرچا به فکرکاوه چې بیا کوم کس دناروغ لپاره وینه غواړي. خویوجوت توپیرداوو چې دناروغ یا پایواز رنگ به دمړي په څېر زېړاوبنستی و او په دمه دمه به یې داسې خبرې کولې چې ژورې بې وسۍ او عذرته ورته وې. دغه کسانوته به ډیر ځله جدي استادانو سخت ځواب ورکاوه خو ځینې استادان چې لېږنم غونډې و او یا هم دخپل ژوند په اوږدو کې له دا ډول ستونزې سره مخ شوي ونو اجازه به یې ورکړه چې ټولګي ته راننځي دهغه په لاس کې به یې دروغتون رسمي پاڼه وکتله بیا به یې زمونږ خواته راوکتل هلکانو دغه فلانی گروپ وینه خوګ لري له دغه کاکا سره ترروغتون لار شئ او دخدای په رضا وینه ورکړئ. کومې شوخي نجلۍ یا هلک به نرې پوښتنه وکړه.

استاده څومره وینه غواړي؟

داستاد په ځای به همغه کس ځواب ورکړ.

ورنودومره وینه پکارده باوروکړی چې دروغتون دوینې په بانګ کې یو څاڅکې وینه هم نشته کنه دلته نه راتلم

دوینې اندازه به که له دوه سوه سي سي کمه وه نو ډېر ټولګیوالو به لاسونه اوچت کړل چې ډېر به یې شوخ هلکان وو. او دابه یې له ټولګیو نه دوتلونښه بهانه ګڼله ځکه چې دغیرحاضری وېر به یې نه وه خو که دوینې اندازه به یې له دې نه لوړه وه چې اکثره وخت یې پنځه سوه سي سي ښودله نو په ټولګي کې به یو ډول چوپتیا خوره شوه هرچا به ځان دمېز په سرله خپلو کتابونو او کتابچو سره بوخت کړ بیا به نو په دې وخت کې استاد په کوم چاغ هلک لاس کېښود که دوینې گروپ به یې ورسره برابرهم نه ؤ مجبور ؤ چې داستاد غوښتنه ومني نو ویل به یې چې دوینې په بانګ کې دوینې گروپ بدلیدلئ هم شي.

دوینې غوښتونکي اکثره بوډاگان اوزرې ښځې وې داسې هم کېدل چې یوکس به ولاړ وو او بل به کاغد په لاس د ټولګي په مخ کې دوینې غوښتولو لپاره ودرېده کوم شوخ هلک به لازره وکړ او پرې غږ به یې کړ.....

وه کا کا ! دلایلیې دلوییا اووریجو به خه وینه وي هسې نه خدای مکره ناروغ دې لابید ترکیې په دې خبره به ټولو وخنډل خواستاد به چې دقربانی، خواخوږی، خیراوثواب خبره رامنځته کړه نو دټولو خندا به غلې شوه. یوه ورځ مې ښه په یاد دې دپنجشنبې ورځ وه دویم ساعت وو استاد دیونان دلرغونو ادیانوپه باب خبرې کولې اوداتن دربا النوعانو خیرې او کره وړه یې بې زمونږ لپاره انځورول.

رب النوعه یو ډول غیرطبعي انسان وو چې هغوی خپل خدایان گنل د لمر اختواولمر پریوتو، ورځې، شپې د باران او طوفان راوستلو قدرت یې په لاس کې وو ډېر ځله به چې ددغه وگړوپه وجود کې دبوډاتوب نښې څرگندې شوې نو درب النوعه له عبادت نه به خلاص شول له خپلو دوستانو سره به یې مخه ښه وکړه داتن دپراخه ځنگلونو خواته به ولاړل هلته به یې له دنیاوي چاروزرونه راټول کړل دنفس په تزکیه اوریاضت به مشغول شول خو کله به چې بېخي بداتوب اودمرگ تریولو ورسېدل نو بیا خپله دعبادت وړگرځېدل نورو وگړوپه یې درناوی اوعبادت کاوه اودرب النوعه مقام ته رسېدل. استاد دې ځای ته رسېدلي وو چې دڅنگ کړکی. یې ټک ټک شوه له ټک ټک سره له سلگونو پېرپوړاندي زمانې څخه بیرته حال ته راغلو.

یوه د پاخه عمر خاوند چې په زېږه کې یې توراوسپین تارونه سره برابر وو اوله څېرې نه کوم لوړرتبه مامور ښکارېده په لاس کې سپینه پاڼه استاد ته ورکړه استاد له سترگو تېره کړه اویایې مونږته وکتل او وویل !... مثبت B شپږسوه سي سي څوک حاضر دی ؟

که څه هم کله مې وینه نه وه ورکړې خو گوته مې اوچته کړه وروسته له ځان سره پښېمانه شوم خواستاد ورسره واستولم.

له راغلي کس سره دوینې دبانگ په ځای مخامخ دعا جلو ناروغانو یوې کوټې ته لارم ددواړوپه ننوتلو یوه یو دپاخه عمره ښځه اودوه ماشومان چې دناروغ کټ ته ناست وو پاڅېدل ماته یې ښه راغلاست وویل.

بیاسپین ږیري کس چې زه یې راوستلی وم زما په اوږه لاس کېښود بچپه !ته دپوهنتون محصل یې زه هم دپوهنتون پخوانی استاد یم خواوس شخصي کار اوبار لرم دامې مېرمن اوداوه مې زامن دي چې مشرايمل او کشر اجمل نومېږي اوداچې په کټ کې ناروغه پرته ده زما مشره لوررناجانده ده هسې خدای وساتلوله ترافکيې پېښې سره مخ شوي و وینه یې ډیره ضایع کړې ښی مټ اوپښه یې ډېر ژوبل دي امید دی چې ستا وینه به صحت ورکړي.

نجلی دپلارپه خبرو سترگې وغړولې لومړی یې هغه بیایې ماته وکتل سره د دې چې په سترگو کې یې ددردڅپې خورې وې خولاله وړاندي یو ډول عجیبه مننه اوځلاپکې نغښتې وه مادغه ځلا حس کړه زړه مې ټکان وخوړپلار یې خبروته دوام ورکړ.

بچپه ! په روغتون کې مې وینه پیدا نه کړه بانگ هم له وینې خالي شوی دی ځکه مې تاته زحمت درکړدوینې بانگ ته لاړوډاکتر شپږسوه سي سي وینه راڅخه واخیسته نږدې نیم ساعت بهرانتظاروم وروسته همغه کس بیاراغی زه درناپه فکرکې وم په زړه کې مې یو ډول نوي درد غزونې کولې چې هغه کس مې په اوږه لاس کېښود

بچپه ډیره مننه!

دلور حالت مې ښه دی خودرنا موریو ځل بیا ستا دلیدلو هیله کوي زه هم بې له څه خبرې ورسره روان شوم درناپه کوټه کې ټول راته پاڅېدل رنا هم دبسترله بالنسټ یوڅه سرراپورته کړپه ټیټ اوازیې مننه وکړه اویایې په سترگولاس کېښوده مور یې ترخپل څنگ راته کېناستلو اشاره وکړه په څوکی کېښیناستم اویایې خبر وشوه

بچه ! ته محصل يې ستا له دغه قرباني مننه رڼالورمې سړکال له دولسم ټولگي فارغېږي بختوره ده چې ستاغوندي يوه همزولي يې وينه ورکړه مورپه دې بناړکې مسافر يوکنه کومې خواته به مومندې وهلې ستادغه قرباني به تل زمورپه ياد وي په دې خبروکې ووچې يوې نرسې درنا مور او پلار بهر وغوښتل په کوټه کې زه ،رنا اود هغه دوه وروڼه پاتې شوو .

درنا سترگې نيم کښې پاتې وې په ټوله کوټه کې وژونکې چوپتيا خوره وه شيبه پس يې تر ژبې لاندې وويل مننه او نوم ...دي ؟

پوه شوم چې دنوم پوښتنه مې کوي ځواب مې ورکړ احسان .

بيا يې وويل

بنکلی نوم دی .

يو شېبه بيا چوپتيا شوه زړه مې راغونډ کړ ترې ومې پوښتل .

زخمونه دې درد کوي ؟

ځواب يې راکړ .

زخمونه به مې ښه شي خوفکر کوم چې يودرد به دتل لپاره زما په وجود ي پاتې شي .

کوم درد ؟

دوره خواته يې وکتل او بيا يې په ډېر زحمت سترگې ماته را وړولې .

دومره بې غوره بړه مه هغه درد چې تا راکړ او ستا له وينې سره يوځاي زما په وجود کې خورشو .

په ټول وجود کې مې يو ډول تودوخه خوره شوه په لومړي ځل مې رڼا ته د زړه په سترگو وکتل اوددغې دردپه

مانا پوه شوم .

هغې بيا خبروته دوام ورکړ .

احسانه ! ته اوس هغه يوه شېبه وړاندې نااشنا زلمی نه يې داسې ښکاري چې دډېرې مودې نه دې پېژنم

خويوه هيله درڅخه کوم .

ورته مې وويل

کومه هيله ؟

احسانه ماخوبه کله نه هېروي ؟

له ځان سره حيران وم دومره زړاوداسې خبرې ديو خوب غوندې ښکاره شوې په همدې ذهني گډوډۍ کې ډوب

وم چې بيا يې خپله خبره تکرار کړه .

څنگه غلی شوې ؟

ځواب مې ورکړ .

نه ستا هيروول اوس زما له واکه وتلي دي

رڼا و خندل مخ يې په مړوند پټه کړ لنده شېبه بيا چوپتيا خوره وه خو ډېر زړې روغ لاس ترڅنگ ايښي لاسي

بکس ته وراورد کړ په يوه پاڼه يې دوه نمبرونه وليکل بيا يې پاڼه ماته ونيوه .

داز ماتيلفون

خبره يې نوه بشپړه کړې چې مور او پلار يې راننوتل مور يې درنا په تندي لاس کېښود او پلار يې زما مخې ته په

کوچني ميزدميوو کڅوړه کېښوده دميوو کڅوړه مې دهغه دټينگار سره سره بېرته ورکړه او ورته مې وويل چې

دې ته زمانه رڼا زياته اړتيا لري تاسې چې خودلته وی زه به موهره ورځ پوښتنه کوم او درنا احوال به اخلم

له ټولوسره مې مخه ښه وکړه کله چې له کوتېې وتلم رڼامې بيا له سترگو تېره کړه تندي يې غوړېدلې وو او په
سترگو کې يې گڼې هيلې په موسکا وې.
له روغ تونه د پوهنځي په لور روان شوم ايله وپوهېدم چې خواږه دردونه هم شته اوله وينې مينه څنگه راتوکېږي

۱۳۸۷/۹/۱۹

چک وردگ

په اوبنکو لمدې تابلوگانې

دلومړی ځل نه وو چې دنفاشی په نندارتون کې دهغه تابلوگانو ترټولو غوره اولومړی جایزه گټله . ددغه ښار په ډبرونندارتونونو کې د ساحل تابلوگانو د لیدونکو پام ځانته رااړولی وو . تېر کال د ښار په نندارتون کې دهغه یوه تابلو چې دیوه قبر ترڅنګ په کې یوه ښکلې ددعا په حالت کې انځور شوی وه اوله سترگو یې ترریانندو و بیرغونولاندې اوبنکې روانې وې یوه شتمن شاعر د نندارتون د ترټولو قېمتمې تابلو په نوم له هغه نه واخیسته . د ساحل د شهرت یو سبب او و چې په خپلو تابلوگانو کې یې تراژیدیکې موضوعاگانې وړاندې کولې اوبیه یې هم . دومره لوړه نه وه .

د نندارتون د خلاصېدو نه وروسته هم د ساحل ددغه نوي تابلو صفتونه دخلکو په خوله وو په تابلو کې یو ماشوم دپسه له شانه رالوبدلی پری یې هم د ماشوم په غاړه کې دی پسه له وېرې په چمن کې منډې وهي او ماشوم چې ژبه یې له خولې راوتلې په ځان پسې راکاږي . داسې معلومېږي چې ماشوم په پسه سور شوی اوله ډېرې مینې یې دپسه پری په خپله غاړه کې اچولی پسه په چمن کې دکوم پسه له ناڅاپي الوت نه وېرېدلې اوله خېز سره یې ماشوم هم له شانه رالوبدلی اوس چې پسه هرڅومره منډې وهي له شانه یوڅه ورپسې تړل شوي دي اونه ترې خلاصېږي په دې تابلو څوک دومره زړنه پوهېږي خوله ژور فکر نه وروسته دیوه کوچني ماشوم اویوه ضدې پسه د مینې د کیسې له انجام نه خبرېږي ساحل خپله هم په دغه تابلو کې کارېدلي هنرته حیران وو او په نندارتون کې یې دخلکو دې ساري مینې . او تشویق له کبله ورته هغه ټولې شپې د خیال په څېر ښکارېدې .

په خپل مېزې اېښې تابلوگانې سمې کړې اوله ځان سره یې غلې غلې کومه سندره زمزمه کوله شاته یې ډډه ووهله او تر ژبې لاندې یې په خندا او ویل (چاویل چې کور بار ترمنزله نه رسېږي))

ام.....زه وایم زما اصلي تابلوگانې که هلته یو سم کتل څه چې دخلکو زړونه به له خندا ورته وچوي او په . څپېرو څپېرو به زمانه هم کومه بې رنگه اوبې خونده تابلو جوړه کړي . دا ټول دهغه لېونۍ زور دی چې تابلوگانې یې د شهرت اسمان ته وڅېژولم د ښار په شتمنو خلکو کې راځم دهغې په څېر نجونې راته اوس هرځای سلام کوي خودلاخبره هم نه ده حتی په دې به هم وي خبره چې دضدې پسه تابلو ساحل دخلکو په وړاندې چېرته ورسولو اود مینه والو د چکچک شوریې اوس هم له غوږونو نه دی وتلی په همدې فکرونو کې وو چې دکوټې ورتک تک شو یوه ښکلې نجلۍ رانوته ټوله په سرو جامو کې نغښتې وه خوپه تندي کې پرېشاني او خفگان دواړه له ورايه برېښدل د ساحل په لیدو یې پښه دوره په دوره ولگېده وروسلام یې وکړ اود سلام دمېز مخې ته ودرېده مخ یې لوڅ کړ او ساحل ته یې وکتل

.....مبارک بیا هم

ساحل خپل تندي تریو کړ او مېز په سر له رنگ لړلو کاغذونو سره بوخت شو . بیا یې تر ژبه لاندې ځواب ورکړ

دڅه مبارکي نږدې وو چې خلک مې په تابلو پورې وځاندي ، دا ځل خونه تابلو وه اونه مابلو چې ته بیا مبارکي هم راکوي هسې بې ځایه دې دومره زحمت پرې اېستلی وو اوبیادلته راتگ دې هم ددې لپاره دی چې ماو شرموې دنجلۍ په سترگو کې اوبنکې راماتې شوې دوره په لور دوه درې قدمه لاړه اوبیا یې ساحل ته راوکتل

نه دروغجنه ما همد اشببه په تلو بزيون كې وكتل چې په نندراتون كې زما دضدي پسه تابلوته لومړۍ مقام وركړل شو تابيا هم زما سره جفا وكړه

تېركال دې هم مزارته ولاړه تجلی. تابلو په خپل نوم وپلورله داخل دې بيا هم ددغه تابلو سره هغه چاره وكړه. څوك به خبرهم نه وي چې دكال دغه غوره تابلو دچاپه گوتو جوړه شوې ده

زه د شهرت وړې نه يم يوازې ستامينه غواړم تا هغه ځل اوددې تابلو د لومړي نمبر گټلو په اړه د زيري راکولو په ځای دروغ وويل هغه هم په دې سبب چې زه به له تانه د تابلو گانو د پيسو نه څه وغواړم دنجلۍ اواز نور له

قهر او غوصې نه ژړا او كړيو ته ورته كېده دوره په لور لاره زه نور ستانه يم ته يونقاش نه يې يو دروغجن يې دوره نه بهر په انگرې كې يواواز جگ شو ساحل و خندل خوبيايي زرځان جدي كړ په منډه له څوكۍ پاڅېد انگرې ته ورغی

نجلۍ په انگرې كې پرمخې په خور ورو تابلو گانو پرتله او خوتابلو گانې يې په اوبنكې لمدې كړې وې

۱۳۸۸-۲-۴

ننگرهار پوهنتون

په تاو خانه کې هره خوا د لمدو نکریزو بوی ولگېد له تېبې. گرد چاپېره ناستو ښځو ټولو یو بل ته د خوښۍ سترگې واړولې مرجانې ابې خیراغ ته نیژدې په یوه لویه کاسه کې نېکریزې لمدولې له ځان سره غلې غلې بوږنېده لکه دنورو خبرو ته یې چې هېڅ غوږ نه وی نیولی

دمجلس دښځو سپرېمې چې دنکریزو له بوی سره بلدې شوې نو بېرته یې له مرجانې ابې نه سترگې واړولې او په خبرو شولې کله کله به په تاو خانه کې د خنداگانو داسې آوازونه جگ شول چې بل غږ به هېڅ نه اورېدل کېده. هرچا د سبانی اختر په اړه تودې خبرې کولې

وړانگې ته چې نور دهغوی خنداگانو خوند ورنکړ نو شاوخوا یې مړې سترگې واړولې له ځایه پاڅېده د تاو خانې په کونج کې یې سره بالنبت ته ډډې و وهله خپل تور پرونی یې له ښی پلوه ورتول کړ خپل پرې شوی لاس ته یې په ځیر وکتل او بېرته یې په پرونی کې پټ کړ په سترگو کې یې رینه څاڅکی د خراغ ریا ته وځلېدل دنېکریزو بوی چې نور هم تېز شو غلې له ځایه پاڅېده له تاو خانې ووت او په انگرې کې یې په مخ یخه هوا ولگېده د سپوږمۍ ریا ته هرڅه روښانه ورته ښکارېدل د څاه په خوا یې نرم نرم قدمونه اېښودل هره شېبه یې غوږونو ته د خوښۍ ډډو غږونه رسېدل لږ چې نوره هم وړاندې لاړه په انگرې کې د څاه ترڅنګ دکلا د بواله ته د دېوال په تیاره سیوری کې کېناسته له سترگو یې بې اختیاره یخې یخې اوبنکې روانې وې خپل پرې شوی لاس ته به یې چې پام شو زړه به یې دکانې په څېر کلک حس کړ د تاو خانې له کړکۍ د خنداگانو آوازونه دنکرېبو له ښکلی بوی سره یو ځای راتلل زړه یې غوښتل چې په زوره زوره وژاړی خو بیا به یې اوبنکې وچې کړې سر به یې په زنگون کړ نه پوهېده چې څه وکړی د ډزو غږونه به چې دهغې په غوږو ولگېدل نو دخپل چپ لاس دشهادت گوته به یې په غوږو ومنلېله

خو شېبې نوې تېرې شوې چې دکټې ور خلاص شو مرجانه ابې له کوتې را ووته دخیراغ ریا ته عجیبه ښکارېده دواړه لستونې یې بد و هلی و وگوتې یې په نکریزو لړلې وې زړوکی یې د سپین سر په څنډه بند و و دانگرې خواته په بیړه راغله دلورې برنډې په سر ودرېده

! وړانگې وه وړانگې
څه شوې؟ چېرته یې؟

وړانگې دخپلې مور مرجانې ابې غږ ښه واورېده خو ځان یې کون و اچاوه ساه یې هم نرمه نرمه وښکله په هوا کې له ډزو څخه وروسته مرمۍ د سکروټوپه څېر یو په بل پسې تېرېدې وړانگې به دسترگو له کونجو وور وکتل بیا به سلگو واخیسته

مرجانې ابې بیا نارې کړې
!وه وړانگې

څه بلا وخورې..... څه شوې ولې غږ نه کوي؟

وړانگه له خپل قصده پښېمانه شوه له ځایه پاڅېده داسې لکه چا چې په زور لټولې وی څه وايې دغه یم د څا په غاړه را شه لېونۍ لاس دسور کړه نه ادي نه یې سور کوم

وی لورې بلا دواخلم اختر دی بیا لوی اختر ثواب لری نکریزې خو له جنته راغلي دی

...اادي ورکې کړه نه یې سور

مرجانه ابې یې په خبره کې ورو لوېده

ډېرې خبرې مه کوه لاونگ ماما د داسې کشميری نکریزی را لېرې دې چې تر اوسه به چا لاس نه وی پرې سره کړی.

نه ادې زما نه خوښېږې لاس مې همدا سې سپين بڼه دې

مرجانہ ابی له برنډې را کوزه شوه د وړانگې په خوا ورغله وړانگه يې په تندې ښکل کړه او تر لاس يې ونيوه چې ته نه خې زه د بيايم

مرجانہ ابی او وړانگه دواړه تاو خانې ته ننوتل په سپرېموي بيا دلمدو نکریزو تود بوی ولگېد هرچا په خپلو لاسونو يې يخې يخې نکریزی اېښودلې خو د وړانگې له سترگو مړې مړې اوبنکې يو په بل پسې روانې وې په ستونې کې يې ترخې ترخې سلگۍ ښکته پورته کېدې

مرجانې ابی د وړانگې لاس د نکریزو کاسې ته ورکش کړ خو وړانگې په ټول زور و خپل لاس دخوشی کولو... ناکامه هڅه کوله نه يې سور کوم نه يې سور کوم بلا په دې نکریزو مرجانہ ابی په قهر شوله

وه تندر د ووهه په سر کې دې سپين ولگېدل خو د ماشوم توب له خويو نو وانه وښتې درته ومې ويل چې ثواب لری ثواب په زور يې در باندي سور کوم وړانگې خپلې اوبنکې دگوندې په سر وچې کړې لاس يې دنکریزو دکاسې په سر دمرجانې ابی غېږې ته ور اوږد کړ چې لدې سره يې هماغه شپې په خيال کې ور وگرزېدې

الوتکې يو ساعت مخکې له کلی تللې وې دکور درې واړه منگې يې له اوبو تش ووپه کور کې يې څاڅکی اوبه هم نه وې دکلی په بر سر کې تر اوسه له کنډوالو گردونه پورته کېدل لالا او مشر ورور يې گل جان دواړه سهار وختی دنورو کلیوالو سره له کلی نه غروته ختلی وو مور يې (مرجانې ابی) د اوبو تر ټولو لوی منگې چې په دې بادې له خانه گران و ورکړ ترڅو په منډه له گودره اوبه راوړي په بېره له دروازي ووته دکلي په کوڅو کې هېڅوک نه معلومېدل دلارې دڅنگونو ونې دېمونو په پارچو داسې ماتې ماتې وې لکه چاچې په بېخ اړه کړې وي څه چې نوره لاره خپلې همځولې پېغلې صفیه او شريفه چې درازونو ملگرې يې وې وليدلې درې واړه سره ملگرې شوي ستړي مشي يې هسې په پټه خوله وکړل په خولو يې له وېرې مهرونه لگېدلې وو هغه کيسې يې نه کولې لکه پخوا به يې چې په خدا خدا دگودر په لارو کولې درې واړه گام په گام دگودر غاړې ته نېږدې کېدې گودر ته چې ورسېدې نو دگودر اوبه دپخوا په پرتله څه خړې وې هغوی لامنگې نه وو ډک کړې چې دالوتکو غرونه پورته شول دکلی دمخامخ کنډو څخه دوي تورې الوتکې غبرگې را و اوبنتې شور ماشور شو شريفه او صفیه لکه ترهېدلې هوسۍ دي وې ونې تر څنگ پټې شوې دې چې دهغوی خواته ور منډې کولې قدم يې په ښويه تېره وښویده شور ماشور دهرڅه فضا بدله کړه دگودر په اوبو کې ور لاهو شوه دگودر په کوز سر کې دښو څانگوله پاسه تور څه شی را کوزېدل يو درز شو دوړې شوې تياره شوه دگودر له پاسه دښو څانگو باران شو نوره په ځان نه وه پوهېدلې يو وخت يې چې سترگې وغړولې دخېمې په پټ يې سترگې ولگېدې چې دې غره په لمن کې لکه وه په کت کې پرته وه ټول بدن يې درد کولو دکلی ښځې ترې تاو وې ښی لاس يې چې پورته کړ ډېر سپک و، دپخوا په څېر يې په سپين مړوند کې بنگر و شرننگ ونه کړ مړوند يې ټول په سپينو جنډو کې پېچل شوی و، يو يو څاڅکی وينه ترې څڅېده ښی سپين لاس يې لکه چې دگودر کبانو ته پاتې و په خېمه کې دټولو ښځوله سترگو اوبنکې روانې وې

يوه مياشت وروسته چوپړه وه خو يو څه يې دتل لپاره بايللی وو هغه يې خپل ښی مړوند و، دپېغلتهوب او ځوانۍ نيمه خوا ژوند ور په ياد شو دپردي ديار دمهاجرت جونگرې اونورې مجبورې ټول بېل بېل ور په ياد شول دځوانۍ شوڅه دوره، نهيلی، يوازتوب بېرته خپل ړنگ کلی ته په کړو وړو لارو راستنېدل، بيا هغه ورځې چې

هره گړی به یې دکور دروازی ته کتل او دخپلو ریبارانو دلارو څارل چې ریبار به کله لار هم د دوی کورته نه ورغلطوله دکلی زلمیانو هم نورې سترگې نه پسې وړلې پسې کتل به یې هم نه کوم ریبارته به چې چا دا وریاده کړه نور ریبار به پزه غونجه کړه مایوبه (معیوبه) ده نجونې خوڅه کمې ندی دخپلې شوخې خو معیوبې ځوانې دغوټې مړاوی کېدل او بیا په سر کې یې د سپینو تارونو زرغونېدل، چې تر نن پورې نهیلې په خپل کور کې ناسته وه داتول یې په خیال کې د فلم په څېر وگرځېدل تال یې وخوړ تنډه یې دمرجانې ابې په وچ ولی ولگېده پورته یې ترپ کړل مرجانې ابې تر څنگ ورته را وکتل څه کړې لورې ویده شوې دادی لاس دې سور شو جنډه ترې تاوومه چې کالی دې سره نکړي لږ شېبه وروسته یې دمور له مخه لاس را کش کړ په سلگو سلگو له ځایه پاڅېده

۱۳۸۳-۰۷-۰۹

خوب راته خراغ مې گل کړ خپلې د خوب خونې ته روان شوم سترگې مې له ډېرې بې خوبۍ را باندې درنې وې په دهلېز کې څو ځله له دېواله سره ټکر شوم خو لاس به مې تکیه کړ او بېرته به را سم شوم تپه تیاره وه په لاس تپولو سره مې د خونې ور پیدا کړ ترلاستی مې څو ځله را کش کړ خورا خلاص نشو څو شپې په تپه تیاره کې دوره تر شا ودرېدم ورسته را په یاد شول چې تېره ورځ سهار مې موټر د سورلۍ لپاره بنارته روان کړ نو د خونې ور مې هم را سره کلپ کړی ؤ په جیب مې لاس و وهلو دکلیانو اوږد زنجیر مې را وښکلو سترگې مې وار په وار له خوبه ډکېدلې یوه غټه کیلی مې په کلپ کې ورننه کړه خو ور خلاص نشو بیا مې څو نورې کلیانې په کلپ کې وازمایلي څو پرې خلاص نشو په دهلېز کې ښکته روان شوم او دکلیانو اوږد زنجیر مې په گوتو کې اړولو را اړولو دکور ټول غړی مې ویده وو په کړکیو پردې کش وې په اوږده دهلېز کې بې دهغوی له خرابی بل څه نه اورېدل کېدل د خوب بله درنه خپه را باندې راغله او سر مې له دېوال سره ولگېده بېرته دخپلې خونې په خوا راغلم یوه بله کیلی مې په کلپ وازمایله داخل یې له واره خرپ شو او کلپ خلاص شو لاهول..... مې وویل او خونې ته ورننه شوم نه پوهېږم چې نن شپه ولې برق نه ؤ را غلی چې هره خوا تپه تیاره وه کنه هسې خو ځوان وم سترگې مې روغې رمټې وې یواځې د خوب ښاپړیان پرې ناست وو

تاسې به وایې چې ولې دومره خوب درته؟ پوښتنه مو په ځای ده خوب په دې راتله چې دا دوې شپې مې ډېرې په بې خوبۍ تېرې کړې وې په خپل موټر کې مې یوې لړې سیمې ته څو تجاران وړی وو شپه او ورځ مې مزلونه کړی وو او بل دا چې نن مې هم تر نیمې شپې دموتېر په کرایه کې را کړل شوی خواره واره نوټونه شمېرل

د خوب په کټ باندې اوږد وغزېدم څو ځله مې اوږده سا واخیسته پلار مې په وړوکتوب کې څو کلیمې را ښودلې وې هغه مې له ځان سره په بیره و ویلې په ستر کو کې مې همغه اوږدې لارې او سورلۍ تاوېدلې سرمې هم راباندې چورلېده څو ځله پر موښکو واخیستم او بېرته به را وینس شوم څو شپې پس د همدې پر موښکو په خپو کې لاهو شوی وم چې ورو شانی ټک ټک مې تر غوږ شو خو داخل تر لمړی وار یو څه اوچت ؤ له ځایه ور پاڅېدم په تیاره کې ورو وتلم د کور بېرونی انگر ته چې ورسېدم ټک ټک مې بیا تر غوږ شو نه پوهېدم چې دا غوږ څه شی دی خو دو مړه پوه شوم چې غوږ دکلا دلویې دروازي شاته دی هاخوا مې یو څه رڼا تر سترگو شوه مخکې له دې چې غوږ پرې وکړم لمړی مې د دروازي له چولو دهغوی خوا ته ورو وکتل هلته دوه تنه ولاړ مالومېدل دیوه په لاس کې زوړ تیلې خیراغ ؤ او بل یې تر څنگ غلی ولاړ ؤ یو دبل سره ورو ورو غوږېدل څو شپې غلی ودرېدم بیا مې پرې غوږ کړ

څوک یې؟

له څه چوپ تیا وروسته غلی او غمجن غوږ پورته شو

وروره مسافر یو

بیا مې ترې وپوښتل

چې مسافر یاست دلته څه کوی؟

هغه نفر چې تېلی خیراغ یې په لاس کې ؤ لږڅه دروازي ته را وړاندې شو په ژرغونۍ غونډې آوازی یې وویل

استاده مړی راته شوی یوازي ستا مرسته غواړو

دهغوی خبرې رښتیا هم راته خواشینې ښکاره شوې او داسې نه مالومېدې چې گنی په کوم نیت د دلته را غلی

وی له دروازي نه ورو وتلم له هغوی سره مې سترې مشی وکړل خبرې یې رښتیا هم دبل ډول خلکو نه وې چې

سړی د وېره ترې ولری

بیا مې ترې وپوښتل

ښه وروڼو څه کيسه ده؟

ادوی په نمجنو سترگو یو بل ته وکتل او وروسته هغه چې خیراغ یې په لاس کې و داسې په خبرو لگیا شو وروڼه ته مو هم له خوبه و ویستلې دښار په هغه وړاندې روغتون کې مو یو خپلوان مړ شو ته خو پوهېږې چې هدیره هم له مونږ نه لرې ده غواړو همدا اوس یې خاورو ته وسپارو ځکه ډاکټر ویل چې جسد یې ډېر ژوبل شوی دی باید همدا نن شپه یې خاورو ته وسپارئ بل موټر مو پیدا نکړ له تا څخه مرسته غواړو که چېرې مو هدیرې ته دقبر کیندلو او ضروری شيانو دوړلو لپاره ورسوي

هغه بل ملگری یې هم په خبره کې ورو لوبد هو مو ترمه (محترمه) استاذه دموتیر د چې هرڅومره کرایه کېږي دهغه دوچند واخله خو ته دخدای درضا په خاطر دا کار وکړه

ما چې دهغوی دا خبرې وا وړېدې نو ماته هم دیو کال وړاندې پېښه سترگو ته ودرېده خپل دتره زوی نجیب را په یاد شو چې په همداسې یوه شپه په یو روغتون کې مړ شوی و او دموتیر دپیدا کولو لپاره مې ډېرې دروازې په همداسې شپه ټکولې وې

په هغوی مې زړه و سولو نو ځکه مې ورته هو کړه بېرته دخوب خونې ته راغلم کالی مې واغوستل په دهلبز کې چې را تېرېدم چوپه چوپیتیا وه دخپل تگ څخه مې هېڅوک خبر نه کړل دگراج څخه مې خپل موتیر را و ایستلو او په گل خیراغونو مې له دروازې بېرون ودراره دوی همغلته منتظر ولاړو و یوه راباندې غږ کړ استاذه خدای دخیر در کړی ریښتیا چې همدردی لرې بیا یې جیب ته لاس کړ دکلدارو دوه زرگون نوټونه یې را کړل او زر مې دبغل په جیب کې کېښودل په زړه کې ډېر خوشاله وم ځکه زما دوه زره کلدارې نه بلکې پنځه سوه کلدارې کرایه کېده دکلا دروازه مې وتړله هغوی په موتیر کې ناست وو موتیر ته مې حرکت ورکړ او روان شوو

دوی یوازې په موتیر کې دمړه شوی کس خبرې کولې ډېر غمجن مالو مېدل یو څه فاصله مې چې و وهله دسړک په غاړه یو بل سړی هم رابنکاره شوزه یې هغه ته ودرولم هغه هم یو پوخ سړی و او شنه غونډې ږیره یې دموتیر خیراغونو ته مالومه شوه دا هم ددوی ملگری و دسړک څنگ ته یې څو غټې غټې پرنښې، دوه بییرغونه، دوه کولنگ او چری اېښی وو دغو دری وارو داشیان موتیر ته را جگ کړل او حرکت ته موبیا دوام ورکړ

دوی ډېر ستړی مالو برېښېدل په توره شپه کې مخ په وړاندې روان وو نیژدې چې نیم ساعت وروسته دیوې لویې هدیرې لمنو ته ورسېدو په هدیره کې نور هم وړاندې لاړو دهدیرې یوې څنډې ته مې موتیر دهغوی په غوښتنه ودراره دا وخت سپورمې هم دمخامخ غره په سر رابنکاره شوه وړانگې یې په ټوله هدیره ولگېدې او یوڅه رڼا شوه دوی دیوه زاړه قبر تر څنگ دقبر په کیندلو شروع وکړه او دسپورمې وړانگې ورو ورو خړو گړدونو پوښلې یو دهغوی څخه دشیانو په کوزولو پیل وکړ او دموتیر څخه یې ټول شيان کوز کړل زه هم غلی دموتیر په سیت کې ناست وم سر مې په اشترنگ تکیه کړی و دموتیر له شیشو څخه دسپورمې

وړانگې رالوبدلې وې اوس سپورمې دغره له سر څخه ډېره لوړه بنکارېدله دهدیرې چوپیتیا دهغوی دکولنگ او چریو کړنگ او کړونگ ماته کړې وه یوه نرم باد کله ناکله دقبرونو بییرغونه هم رپول هغوی پته خوله دقبر په کیندلو لگیاوو څو شپې پس دقبر په غاړه ډېرې خاورې انبار شوې وې څو دانې لوی لوی هډوکي هم پکې دسپورمې رڼا ته مالومېدل داسې بنکارېده چې هغوی په کوم زاړه قبر برابر شوی وو دا هرڅه مې لیدل خو بیا هم نه وېرېدم او په دې انتظار وم چې بیرته ځان کور ته ورسوم دخپل موتیر په اشترنگ مې سر تکیه کړی و اوږدې پرمونښکې وړی وم څو شپې وروسته چې را په خود شوم نو هغوی درې وارو قبر کیندلی و او دموتیر تر څنگ یې یو دبل سره خبرې کولې یوه زما خواته اشاره وکړه او څه یې وویل زه سم دلایه له موتیر نه ورنښکته شوم دهغوی خواته ورغلم خو پوهېږې چې په دې وخت کې څه وشول؟

هغوی دری وارو پر ما را تپوپ کر زما لاس او پښې یې را ته په یوه کلکه رسی. وتړل ما هر خو زور وکړ خو په لاسو کې مې هېڅ زور نه و هر څو مې چې چیغې کړې له خولې مې غږ نه ختلو په ټولو یې د کیندل شوی قبر په خوا ورواخیستلم او په ډېر قوت یې په لحد کې تخته کړم دهغوی څپرې اوس د خوارانو په شکل نه وې تورې بلاوې راته ښکارېدې هر یوه پښې را وړلې او زما په سر یې اېښودلې یوازې زما د سر پرښه پاتې وه چې بیا مې یوه چیغه وکړه خو له خولې نه مې هېڅ آواز او چت نه شو دهغوی څخه یو قبر ته را کوز شو او هغه دوه زره کلدارې یې چې دکور په دروازه کې را کړې وې هغه یې زما له جیبه وښکلې او په کړسندۀ خندا یې وویل

بد بخته زموږه پیسې دومره مفتې در ته ښکارېدې، هغه دوه نور هم ورسره په خندا شول او یوه بله پرښه یې په لحد کې زما په مخ را کښوده دا ځل یې ټول په لحد کې پټ کړلم د سپوږمۍ ریا مې له اوبلنو سترگو سره وروستۍ مخه ښه وکړه په یو تنگ څلور کونجه ځای چې ټول تپ او تور و بندې شوم دوی په وار وار په ما باندې خاورې را اچولې او تیاره هم ورسره ورو ورو ډېرېدې چې د چریو کړنگا نوره ورکه شوه خو ځله لټ په لټ واوښتم په زوره زوره مې چیغې و وهلې خو هېڅ فایده یې را ته ونکړه سترگې مې له خاورو ډکې شوې خو ځله مې ښه زور وکړ خو ایله یوه پښه مې له رسی څخه را خلاصه کړه چې خلاصولو یې لا د هدیرې شپه راته سخته کړه دلحد هغه پرښه چې د پښوله پاسه مې واقع وه را ماته شوه خاورې په را توید و شوې تردې چې نورې مې پښې هم نه شوای خو څولای له څه ځنډ وروسته مې بیا سر را پورته کړ خو ټک یې شو تندي مې په پرښه ولگېد ، په مخ باندې مې وینې راغلې او په خوله کې مې تودې تودې حس کړې خپله دخوب خونه را په یاد شوه گورم چې سهار مې پلار را غږ کړي خو زما غږ نه ورځي بیا ور را خلاص کړي گوري چې په ځای کې نه وم مور او مشر ورور مې هم راشي ټول ځایونه را پسې وگوري خوزه او موټر دواړه په کور کې نه وو وروسته دوی ټول را پسې لا لهانده گرځي او هره خوا مې پوښتنې کوی

له دغه لنډ فکر څخه مې بیا یوه چیغه وکړه خو هېڅ غږ مې له خولې نه اوچت نه شو په سلگو مې پیل وکړ او خپله ملامتي مې بېرته په خپل ځان ورواچوله همداسې په سلگو کې پروت وم چې دلحد پرښه مې په تندي را ولوېده او لویه چیغه مې وکړه په خپله چیغه له خوبه را وینښ شوم په کټ مې دلمر وړانگې را لوېدلې وې مور مې دکټ تر څنګ ولاړه وه او خپل دروند لاس یې زما په تندي اېښی و

دقولک کلی ۵-۲-۱۳۸۲

ژوند د هیلو او دردونو، ماتو او نېکمرغیو هغه ناموزون تکرار دی چې کله انسان دهستیو تر اسمانه ورسوي او کله بیا همدا مغروره انسان دخپل غرور له نیلي رابنکته کړي.

ژوند د هدف او مبارزې نوم دی، ژوند هغه ازمون ته ورته دی چې هره شپبه یې په تلاش او هڅه کې تېرېږي د هدف او زیار په دې ډگر کې بیا هغه څوک بریالی کېږي چې د دې ټول ناخوالو او بد مرغیو په وړاندې په ټینګه مبارزه وکړي. د ژوندانه همدا ناموزونې شپې ډېر ځله د بشر برخلیک ټاکي او د تاریخ پانې وگرځي دا ډول رنګینو او دردونکو شېبو یو ماهره عکاس او نڅور ګرښاغلي گل رحمن رحمانی هم دی چې په خپل هنري ځواک یې د ژوندانه ډېرې شپې انځور کړې دي

ښاغلي رحمانی په خپلو لنډو کیسو کې د افغاني ټولني له ډېرو ناخوالو او ناوایل شوو خبرو پرده پوره کړې او ډېر وهغو بې وسو انسانانو د زړه او زونه او هیلي یې په کې رانغښتې چې د پوره کېدو په ارمان مړ ژواندې پرته دي.

ستاسې په لاس کې دلنډو کیسو همدا ټولګه د همد ډول تر څو حالاتو انځور دی ټولې نوې او خوندورې کیسې دي چې لیکوال د ۱۳۸۰ لمریز کال څخه را وروسته لیکلې په هره کیسه کې لیکوال هڅه کړې چې دخپلې کیسې لپاره نوې سوژې او موضوعات راوغاړي په نوې بڼه یې بیان کړي اوله تکراري او سولېدلو موضوعاتو ځان وساتي ډېر ځله د ټولني تر څه واقعونه د ټولنیزو دودونو او زورواکوله وېرې پټ پاتې کېږي خو ښاغلي رحمانی دخپلو کیسو د موضوعاتو په ټاکنه کې له زورتیا کار اخیستی دی ادبیان ژپه یې ورکړې. دلنډو کیسو تر څنګ د شعر د رنګینې نړۍ سره هم اشنایي لري نو ځکه خویې ماهرانه انځورګري ورکړې ده او دراز او نیاز ډېر خواږه انځورونه یې پنځولي دهغه په ډېر وکیسو کې هنري رنګ په واقعیت ډېر زور ور دی او یو پټ درد او خوږ لني په کې نغښتې چې د کیسو دا ځانګړنه یې ماته د تکره شاعر پیر محمد کاروان لنډې کیسې ریا دوي په کتاب کې ځینې داسې کیسې هم شته چې لیکوال په کې خپل هنري ځواک په پوره زور کارولی چې کیسو یې رومانټیک او فلسفي رنګ غوره کړي.

په کتاب کې ټولې اولس خوږې کیسې راټولې شوې چې هره یوه یې په لوستلو ارزې. د ولسمشران د یښنې کیسه داوسني حالت انځور وړاندې کوي اوزموږ د مشرانو هغه بې باوري چې د دوی سره دخپل ځان او ولس په اړه موجوده ده او د دواړه ترمینځ یې د بوال درولی وړاندې شوی، مزدوري دیوه محصل کیسه ده چې څنګه په خپلو درسونو کې په مخ تللی او هره جمعه د وایت پر غاړه درېږي اومزدوري کوي غوګو یوه بله کیسه ده چې په یوه دفتر کې پېښه شوې د کیسې کرکټر دنورود خنداومسخر وسبب کېږي بیا په لاره کې له موټره ښکته کېږي او غوږ تري غوڅېږي. سپین د بوالونه دیوه کلي نه دکلیوالو دکوچېدو داستان دی چې بهرنیان یې دخپلې فوځي اډې دپراخولو لپاره له کلي وباسي،

د ځنګل ماران دیوه شپانه خوندوره کلیواله کېسه ده چې ښه شپېلې غږوي او بیا څنګه د مارانو خوراک کېږي په کېسه کې هغه مشهور متل په اثبات رسېږي چې وايي)) د مار ګیر مرګ له ماره وي ((

وه دتورو غرو شپونکیه دادیوه خوار او بې وزله شپونکی کېسه ده چې په یوه کلي کې دکلیوالو دمهربانۍ لاندې رالوېږي خواخبر د بهرنیانو په بمبارۍ کې دخپلې رمې سره یوځای وژل کېږي په کیسه کې دکلیوالي ژوند خواږه انځورونه راغلي دي او داوسنو څومخو سیاستوالو بې رحمانه کړنو ته هم پکې نغوته شوې کتیبه لیکونکی د سوژې په لحاظ ورستي فصل ته ورته یوه کېسه ده یو کتیبه لیکونکی هره شپبه دخپل مرګ فکر کوي هغه هره ورځ ډېر لیکونه او شناختې لیکي اود ځان لپاره یې له وړاندې یوه کتیبه لیکلې.

زنداني هم دافغاني ټولني ديوه محروميت ت او ماهرانه انځور دى په دې كې يو كس په كلونو كلونو له كوره ورك او بندي وي كله چې دولسمشر د فرمان په اساس ازادېږي كورته ځي خو څوك يې نه پېژني بېرته نهيلی روانېږي او پرمخې رالوېږي په افغاني ټولنه كې اوس هم داسي كسان شته چې له كوره ورك دي شپه او ورځ يې دراتلو انتظار كېږي

وه شينواري ماما ! په بهرني هېواد كې ددوه افغان محصلينو د مسافري داستان دى چې په څه ډول له يو او بل نه د تل لپاره بېلېږي او خفه كېږي.

شهزاده هم ښكلي او په زړه پورې كېسه ده د اداسنانو ترمنځ د باور دنه شتون او د بې ځايه شكونو په باب ليكل شوي كېسه په پيل كې فوكلوري رنگ لري خو پايله يې د توقع په خلاف وي وروستى فصل د دې ټولگې مركزي كېسه ده ديوه ورځپاڼه ليكونكي دنارامه ژوند ماهرانه انځورگري ده هغه يوه كېسه ليكلې چې خپله دى يې په ورسټي برخه كې ورسټي فصل ته ورته كېږي. بې وطنه په پاكستان كې د مهاجرت په مهال ديو افغان هلك او پاكستاني نجلۍ د مينې ت انځور دى چې د كركې نه په مينه بدلېږي خود مينې لومړۍ ورځ يې د بېلتون لومړۍ ورځ شي.

د زخم نښه د يوې ښكلې خاطرې په بنسټ ولاړه كېسه ده چې په ښوونځي كې پېښېږي په كېسه كې جنگ رامېنځ ته كېږي دوه ملگري زده كوونكي په ټولگي سره خفه كېږي لسگوه كلونه وروسته يو بل په يوه محفل كې وينې او د تندي د زخم په نښه يو بل پېژني چې پاى يې ډېر خوندي ودرى.

په زندان كې زېږېدلى ماشوم زموږ د هېواد د زندانونو انځور دى او په زندان كې د ماشومانو ژوند څرگندي چې د ښوونې او روزنې څخه بې برخې پاتې كېږي.

له وينې ترمينې دا په پوهنتون كې ديوه محصل كېسه ده چې يوې ټيپي نجلۍ ته روغتون كې وينه وركوي او بيا په كېسه كې راځي چې له وينې څنگه مينه پيدا كېږي.

زه نه غواړم نور په هره كېسه خبرې و كړم د دې كېسو لوستل او رېدونكو ته پرېږدم چې قضاوت و كړي خداى دې و كړي چې د پښتو ژبې زولى نور د شعرونو په څېر له خوند ورونو نوهم ډكه شي په پاى كې ښاغلي رحمانى ته د دې نوې ټولگې مباركي و ايم او په دې ډگر كې يې د لاريا او پرمختگ هيله كوم.

قلم يې روان او تاند او سه.

محبوب رحمن احساس

ننگرهار پوهنتون

ليليه دويم بلاک ، څلورمه خونه

۱۳۸۸-۱۲-۶

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**